

Gubcsi Lajos

Elég lett, ELÉGETT

Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2010. március 15.

***Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT –
Leveleim Orbán Viktornak 2009-ben***

Kiadja Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2010. március 15.

© Dr. Gubcsi Lajos

Magyar nyelvi lektor: Varga B. Anna

Tördelő szerkesztő: Csépe László

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 128. esztendejében.

Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató

Telefon: 66/386-211

<http://www.lang.hu/gykner.nyomda>,

E-mail: gykner@lang.hu, knernyomda@bekes.hungary.net

ISBN 978-963-88520-0-7

Gubcsi Lajos

Elég lett, ELÉGETT

Leveleim Orbán Viktornak 2009-ben

Az Elég, ami ELÉG c. levélgyűjtemény folytatása

(ld. <http://mek.oszk.hu/06600/06608/>)

Előszó helyett

Orbán Viktornak 2004 nyaratól volt módom levelekben megírni a véleményemet a közéletéről. Tetszés szerinti témákban, időpontokban, stílusban. A FIDESZ ellenében volt, éppen hogy túlélte azt a sokkot, amely 2002-ben érte a választások elvesztésével. Ekkor már jött a gyurcsányi rém, nem volt még itt aznap, de éreztem a fuvaltatát, és elborzadtam. Úgy éreztem, hogy meg kell szólalnom, világosan, még ha csak ebben a zárt formában is.

Akkor már 15 éve hallgattam. 1989-ben kiváltam az engem csaknem felemészítő közéletből, magyar hazámhoz méltatlan éveket kellett megélnem némán, de nagyon is éles hallással. Másfél évtized elég volt ebből a passzivitásból. 2004 nyarán már nem nézhettem vak szemmel, ami történik. Számomra világos volt, hogy a modern Magyarország legszégységteljesebb időszaka tátja ki nagyra a mohó száját, fenyegetően és felhabzsolva. És mert az időszak nem tát ki semmilyen száját, én viszont láttam Molochot, nevén kellett neveznem. Megjött Gyűfés és amit, akiket képvisel! – magyarok, vigyázatok.

Céлом szerény volt a levelekkel. Szerettem volna egy-egy észrevétellel további megfontolásokra inspirálni a FIDESZ elnökét. Öt és fél év alatt több mint száz levél született. Ezek nagy részét kiadtam 2009. március 15-én az „Elég, ami ELÉG – Leveleim Orbán Viktornak” című könyvben. A most következő oldalakon a 2009-ben született leveleket publikálom.

Mind a levélírás ténye, mind a levelek tartalma teljes diszkrécióban maradt négy éven keresztül. 2008-ban azonban úgy éreztem, hogy a levelek közéleti mondandója megéri a nyilvánosságot. Orbán Vikortól felhatalmazást kértem a közlésre, s annak birtokában jelentettem meg azokat. Most ezt a sort folytatom.

Mit keresnek e levelek egy szépirodalmi stílusban megírt személyes életrajz folytatásaként? Jogos a kérdés. Van rá megfontolt válasz. E levelekben és az általuk tárgyalt témákban ugyanaz a közéleti ember keresi a megoldásokat, mint aki a regényben szerepel. A levelek tartalmát összességükben ugyanolyan fontosnak értékelem – tölem ugyanolyan komolysággal láttak napvilágot –, mint a díjak, a könyvek, korábban a műsorok, a gazdasági ismeretek. Most ezekben a levelekben tudtam a legpregnansabban megfogalmazni, mit gondolok a mai Magyarországról az évezred első évtizedében.

A levelek személyesek, eredetükben négy szemköztinek születtek. Hangvételük kemény, az életrajzi regény stílusától eltérő, sokszor sértő azokra nézve, akiket támad. Ez egy más műfaj. Ez már politika, nem a gyakorolt, hanem az írott. Részét képezik az életemnek, még az életrajzomnak is. Ezért lett itt a helyük. Hálásan köszönöm, ha megértik.

2010. február 1.

2009. 02. 03. – *Privát ügynökök hatalma*

1. Nem titkoltam soha, hogy szerintem Gyurcsány a titkos, privát módon szervezett titkosszolgálat embere, s további más, még bővebben szervezett hálózatoké. Nem csupán a hazai rejtett titkosszolgálaté, hanem az oroszé, sem megválasztását, sem a tévéostromot és az azt követő napokat, sem október 23-át nem tudták volna megcsinálni közvetlen **orosz titkosszolgálati manőverek** nélkül. Ez elementáris veszély a magyar képletben, létező erő.
2. Nem titkoltam, hogy szerintem a Fidesznek, Neked nem szabadna átengedni gyurcsányéknak az orosz kártyát, nem szabadna eleve rossz viszonyban vállalni az orosz kapcsolatot a kormányváltáskor. Azt gondolom, hogy tenni kellene valamit az **oroszok felé**, ami legalább **valamennyire megnyugtatja** őket, nagyon veszélyesek tudnak lenni, ráadásul a hátunkban a Quisling-hadosztályukkal.
3. Hatalomváltáshoz közeledünk, amelyet nem 4, nem 8 évre, hanem **nemzeti távlatra, két évtizedre** kell megélni, megszervezni, megalkotni. Gyurcsány segít ebben, ha így megy tovább:
 - vagy nyilvánvalóvá válik, hogy képtelen egyetlen, saját kézben tartani ennyi veszélyforrást – ma ezt teszi – és **rádól a saját bajtömege, összeroppan, tehetetlenné válik a kezelésükben;**
 - vagy a végletes elgyengüléssé és megszegyenüléssé **magával sodorja pártját a bajba – most efelé mennek együtt.** De senki nem meri felemelni a fejét közülük, mert 2004. augusztus óta, illetve a 2006-os tavaszi választás óta, végső soron pedig Öszöd óta – éppen a magán-titkosszolgálat és az érintett szocialista tagok milliárdos korrupciós részesedései miatt – már akkortól valamennyien meg vannak félemlítve, rettegnek, senki sem mer szólni. **Együtt zuhannak.**

Szólni kellene **egy részük felé** valamit. Pl. elmondani azt a Gy.-féle kisebb parlament és a listás szavazás kapcsán, hogy „a saját területükön ismert, népszerű szocialista politikusok likvidálását is jelenti a Gy. kezében összpontosítandó listás szavazás, amely kibuktatja a népszerű szocialista egyéni jelölteket”. Tehát a népszerű polgármestereknek, szocialista képviselőknek kifejezetten érdekük az egyéni választókerzet – ha nem akarnak a „pártközpont, Gy.” áldozatává válni.

2009. 02. 09. – Ez nem jobboldaliság kérdése

Tegnap megöltek nálunk egy román, és csaknem meglincseltek egy szerb, egy horvát élsportolót. Lehet, hogy ez az a pont, amikor az emberek tudatában, a legsötétebben tartott tudatokban is motoszkálni kezd a felismerés, hogy NEM, ebből ELÉG! Van, vagy lesz ilyen pillanat.

És éppen mert van, vagy lesz, s ennek semmi köze már a hagyományos baloldal-jobboldal jelszó- és filozófiavilágához, szeretném megismételni a bennem mélyen élő meggyőződésemet:

NE nevezd a Fideszt és a hozzá kötődő erőket „jobboldalnak”, jobboldalinak. Ezzel sok mindenkit kirekesztünk azok közül, akik pedig vágnak már a jobbra!, a rendre, a stabilitásra, de nem voltak és nem lesznek „jobboldaliak” politikai értelemben.

Talán érdekesebb volna más szóval összefoglalni – velük is közös – tartalmunkat. Ez pedig a „**progresszív konzervatív**” szó, amely tartalmazza a stabilitást, a hagyományt, a nemzet-család eszményét, és a *haladást a nemzet együttesében*, s amely szemben áll a ma uralkodó liberális nihil relativitásával, amely mögött mindig az ő kőkeményen megszervezett érdek- és erőrendszerük áll.

Tehát nem jobboldal, hanem **konzervatív, nemzeti progresszió** – talán ez szeretnénk lenni a legtöbben. A „jobboldalt” hagyjuk meg másnak, egy szűk kisebbségnek, be is fogják tölteni, s nagy baj lesz Magyarország nemzetközi megítélésében, ha ők radikálisan a szélsőjobbra szorulnak, s azt lesznek kénytelenek betölteni.

2009. 02. 17. – F.a.? Magyarország Rt. – Gazdálkodó garázdálkodók

Erősödő, a napi aktualitásokat messze meghaladó félelmeim vannak, hogy hova sodor bennünket a turbulencia. Tegnap óta – Gyurcsány parlamenti kretenizmusa, és a nyilvánvalóvá vált tény óta, hogy az IMF diktálja már a konkrét szöveget is – félttem Magyarország felhalmozott vagyonát, bármily szerény is az. *Ez tükrözi az alábbi írás.*

Felszámolás alatt (F.a.) a nagy ga(rá)zdálkodók magánországa? F.a?! Felszámolás alatt.

A csőd – vagy felszámolóbiztos – már itt van, az IMF képviselője, az elmúlt másfél hétben itt értékelték a helyzetet, majd lediktálták Gy.F. nemzetmentőnek – patrióta,

mint tudjuk, patrióta programmal –, hogyan vágja haza Magyarország lakosságát még jobban.

Mert ki hiszi, hogy az IMF, a Világbank, az Európai Unió bankrendszere csak úgy hozomra, mert hogy – mint mondják magukról – „bátor magyar fiúk”, 25 milliárd dollár hitelkeretet bocsát a rendelkezésükre?!

Így szokták ezt a bankok? Nem így szokták! Jelzálog, az a garancia, hívják is akár-hogyan. Zálogba adott ország.

S mi a zálog? Mink van nekünk egyáltalán? Mindent eladtak, amit vinni akartak. Mindent. Maradt a föld. Kinek kell a válságban? Maradtak az erdők, a nemzeti vagyon egyik ékköve. Az igen, az már jöhet. Maradtak a nemzeti parkjaink, erdőekkel, vizekkel, talajjal, klímával. Az igen, az jöhet, a nemzeti vagyon másik éke.

S ahogyan egy nagyszerű barátom véli, maradtak a virtuális, be nem árazott értékek. A légtér. Egyéb potenciáljaink. Jöhet.

Mert csőd, felszámolás esetén nem a bajbajutott mondja meg, hogy van-e piaci értéke, piaci ára, s hogy az mennyi. Csőd, felszámolás esetén neki mondja meg a csőd-, a felszámolóbiztos, hogy

- e percben mit kell tennie
- holnap mit tehet;
- mire értékeli az eszközeit, benne ingót és ingatlant;
- mennyiért adja el és kinek, hogy a befolyó összegből fedezze a kölcsönt.

Ja, van még nekünk valamink. Ugyan a kormány kéthetente odaígéri a magyar vállalkozóknak, „önti beléjük” az ezermilliárdokat, de tényleg az övé? Tényleg az övé lesz minden pillanatban az a 23 milliárd euró, amelyet 2007-2013 között kapnánk, s amely nyilvánvalóan a kormány egyetlen reménye évek óta, hogy majd özönlik felénk.

Tényleg a miénk? Nézzük a számokat. Van 25 milliárd hirtelen felvett kölcsönkeretünk – minden felhatalmazás nélkül, hogy megmentse őket –, és vele szemben van 23 milliárd, tehát nagyságrendileg ugyanakkora az Európai Unióból érkező, majdan!!! érkező keretünk.

Ez a fedezet? Ez a fedezet!

Vagy földünk, vizünk, erdőnk, mezőnk, legelőnk, levegőnk – vagy az EU-keretünk. Ha kell, mindkettő.

Ártalmas gazdaságpolitikát folytató kormányok szabadelvű, liberális piaci krenizmusai miatt ezerszámra éltek meg magyar vállalatok – s milliószámra alkalmazottak, melósok, tanárok, mérnökök –, hogy mi az, ha hirtelen mégis felszámolják munkájuk keretét, terepét, ha hirtelen jön a felszámoló biztos, és annyit mond: Annyi!

Most szorongj, jó, struccként földbe meredő népem, nehogy az IMF, a Világbank sima modorú tárgyalói egyszer csak úgy érezzék, hogy ők itt nem delegáció tagjai, hanem csődbiztosok.

Mint ahogyan ez nyilvánvaló volt az Este február 16-i adásában az IMF itteni képviselőjétől hallottakból, 3 órával azután, hogy a nemzetmentő patrióta minden lehetséges nagy tévécsatornán szöveget intézett nemzetéhez, melyben megnyugtatta fő választóit, a nyugdíjasokat – engem nem! –, hogy 2050-ben nálunk lesz az egyik legnagyobb rend a nyugdíjak terén.

Gy. F. – talán életében először – sűgőgépről beszélt, hideg, acélszemekkel. Sűgtak, diktáltak neki. Le se vehette a szemét róla. A sűgőgép ilyen. Írtak neki, megmondták neki.

Ezt mikor vallja be egy következő Őszödön? És ki lesz még ott?

2009. 03. 31. – Függésbe taszítottak, ez a tény

Izzik a hazai belpolitika, zaj, ricsaj mindenhol, ehhez mindenki ért, ebben rengeteg a kibic. Mintha itthon dőlnének el a dolgok. De nem itthon dőlnek el. Engedj meg két megjegyzést.

1. Gyurcsányt nem itthon buktattuk meg. Rengeteget lehetne regélni arról, hogy ki mindenki járult hozzá gyalázatos bukásához. Habverés.
Mert *Gyurcsányt külföldön* buktatták meg. Washingtonban Obama, Brüsszelben Barroso, Moszkvában Putyin látta és belátta, hogy számukra káros, ahogyan Obama fogalmazott: a járványt meg kell állítani az amerikai partok előtt. Barrosoék pedig azt közölték vele, hogy le kell mondania mindkét posztjáról. A többi csúfos haláltánc volt csupán, vergődés a kés alatt.

Mert mi is a helyzet? *Magyarország legfőbb ismérve ma a végtelen kiszolgáltatottsága*, függősége, rabláncra fűzöttsége, hosszú távon, és minden irányból. Ezt jelképezik a fenti urak. Ez így marad sokáig, ez a legfőbb jellemzőnk. Nem akarok defetista lenni, nem vagyok az, de a fenti erőviszonyokat lehetetlen figyelmen kívül hagyni. A „Porta” üzen nekünk most, ide taszították az országot. Három porta, három szultán, a háremben a nép és az ország maga.

FÜGGŐSÉG. KISZOLGÁLTATOTTSÁG. Ez alól most nem bújunk ki. A kedvenc kegyencüket úgy dobták ki a nagyok, mint a rongyot.

Várhatunk-e mást *mi*? Nem. Mindaddig nem, míg rendbe nem tettük a saját dolgainkat itthon. Nem egyszerűen választással, választási győzelemmel, hanem sok év iszonyú kemény, áldozatos munkájával, jól szervezett országával. SOK ÉV ALATT. Sok év alatt tudjuk csak felmutatni ezt az eredményt, ha...

Addig azonban a függés megmarad. A kormányzásra készülve nem hagyhatjuk ezt figyelmen kívül, mert ha – bárki, Te, más – szembeszáll velük, nem harmonizál és nem koordinál velük, mindhárom hatalmi ponton, akkor az is megsemmisül. Bedobnak helyette mást. *Ha függünk, akkor meg kell felelünk a nemzetközi erőegyensúlyok diktálta követelményeknek.*

2. ADDIG IS. Addig is – az ezernyi teendő mellett, közepette, hiszen ahova csak fordulunk itthon, ott baj van, és jaj! lesz – a legfőbb szempont, a legfőbb irány, a *döntések közepe* az legyen: hogyan, mitől, mikor lesz itt ismét *első helyen a teremtés, a teremtő, alkotó, értéket előállító* ember, cég, közösség. A hasznos tett, a *megvalósítás szabadsága*. Nem mindenféle szabadság, abból lehet akármennyi, önmagában csak önérvényesítés. Hanem a megfogható érték megteremtése. Szolgálja AZT az állam, a vállalkozás, az eszme. Végeláthatatlan érv sorakoztatható fel emellett, hogy csak ez lehet az út – és hogy éppen ezt az utat veszítettük el mindenben: erkölcsben, munkakultúrában, államvezetésben és -szervezésben, közösségben.

Az adórendszer, a költségvetés és államháztartás felosztása, a nemzeti fizetőeszköz védelme egyaránt EZT szolgálja, s csak ezután az összes többi lehetséges követelményt – bár arra most nem marad erőforrás.

Követelik a Fidesz programját. Meg kellene mondanunk, hogy nálunk hogyan fest majd a gyes, a nyugdíj, a lakáskamat, a gázár, a deficit. Meg tudjuk mon-

dani? Nem, ezer ok miatt nem tudjuk. De azt meg kell tudnunk fogalmazni, hogy mi lesz a legfontosabb változás, **aminek MINDENT alárendelünk**, mindezt: az itthon és a világban elfogadható tényleges **értéket megteremtő munka**. A spekulánsok világa helyett. Hogy mitől is lesz ez így és ilyen?!

Ez az igazi új kormányzati munka. És ez szabadít ki hosszú távon a szultánok fogságából.

2009. 04. 02. – Jutalék-szenvedélybetegek járulékországá lettünk

Ma, április 2-ára meghosszabbították a bolondok napját: Bajnai Gordon csomagja formájában. Két megjegyzést fűznék hozzá, az egyik nagyobb baj, mint a másik.

1. A legnagyobb és legáltalánosabb baj, amire látszólag jó választ keres az **újabb szoclib. csomag** (mert ez is az), hogy mára az élet ezer apró jelében, az élet ezer apró helyzetében, ezerszer tízezer emberben, vagyis az ország, a nép egészében, általános morális állapotában benne van az elmúlt 7 év és a mostani szörnyű 7 szűk esztendő mára meggyökeresedett legnagyobb magyar betegsége:

Jutalékkönyörgő, jutalékosztogató, jutalék-szenvedélybeteg ország lettünk.

Már meg se mozdul senki, ha nem jár vele valami: valami jutalék, valami, ami ugyan nem illeti, de „jár neki”. Járulékország.

Jutalék. Jut a lék. Az jut. Már ki is jutott, süppedünk alá lefelé a léken. (hol egy nemzet sülyyed el...)

Általános közmorál: Még meg sem tette, amit vállalt, amit ígért, ami a munkája, de neki jár. S mi az, hogy nem, hogy nem jut? Ez a rákfene, amit a korrupctak bandája a sejtek mélyéig hatolóan végigdiffundált a lakosság szöveteiben. Nem véletlenül zengtem legutóbbi levelemben a munka, a tett, a megvalósítás becsületének visszaállítását, mint közcselekvéseink legfőbb kritériumát, útját.

Jutalék a tolvajnak, aki hivatali ruhát hord, s pénzt bíztak rá. Jutalék a beruházónak, a megrendelőnek, a szállítónak, azoknak, akik tudnak arról, hogy mikor zuhan és emelkedik a forint árfolyama, tehát hogyan lehet százmilliókat keresni, jutalék a szocialista pályázati kijáró embereknek, jutalék az SZDSZ megbízottainak minden privatizálásnál, nincs vége.

Járulék mindenkinek, csak fogja be a száját. Mibul uram, mibul?

2. Hogy miből? Hát az irdatlan **adósságból**. A nagy profi tolvajok számára szűk keret a kicsi nemzetgazdaság által teremtett jövedelem- és pénzáramlás, a profiknak az kell, hogy minél több pénz forogjon a pénzszűke helyett. Lopni ott lehet igazán. Ezért a mérhetetlen eladósodás előre tervezett folyamata be lett kapcsolva a rendszerbe. Ahol ömlik a pénz, ott lehet kaszálni. És itt érkeztem a második megjegyzésemhez.

Gyurcsány, Bokros, a Reformszövetség és most Bajnai mind abból a tényből indulnak ki, hogy „meg kell takarítani stb.”, szóval ki kell söpöri a padlásokat ismét”.

A szociális nyomort azzal indokolják, hogy „válság van, nincs mit tenni”. Ez azonban hazugság.

Most ugyanis „csupán” az történik, hogy *nem tudják tovább finanszírozni azt, amit eddig más pénzből, fedezet és felelősség nélküli adósságból finanszíroztak*. Abból ígértek és „adtak” mindent, beleértve a teljes szociális ellátás javulását is (szociális jóléti fordulat). Buborékot osztogattak. S most, hogy válság van, s nem kapnak több pénzt, nem tudnak tovább „adni”, el kell venniük sok mindent.

Ennek azonban még semmi köze a válsághoz. A válság csupán kirobbantotta az ámokfutást, a hazugságot. Nem fedi többé. Azt veszik vissza, amit nem is tudtak adni!

A válság még csak most jön felénk. Most, ha majd megszűnnek a munkahelyek, s nem 50 000, mint eddig, hanem 150 000. Ha majd nem futja semmire a zuhanó gazdasági összteljesítmény miatt. Ha majd nem lesz beruházás, fejlesztés, kutatás. S lesz, aki nem a hidegtől hal meg, hanem az éhségtől. Lesz haldoklásig alultáplált gyerek... A válság most jön.

NE ENGEDJÜK MEG azt az érvelést, miszerint a megszorító életszínvonalbeli és szociális brutalitásokra a világgazdasági válság miatt van szükség, ezért azokat nem lehet elkerülni, lám, az egész világ megszenvedti. AZÉRT VAN RÁ SZÜKSÉG, mert belöktek bennünket az adósok börtönébe, ahol tényleg nem szokott jutni szociális jólétre. Azt a kenyeret veszik vissza, amit odadobáltak a cirkusznak tekintett népnek.

S bizony nem tagadhatom: e nép ma cirkuszi. Kezdjük innen.

2009. 04. 16. – Értelmetlen, tehát igaz lehet...

A helyzet úgy kívánná, hogy minden rosszat elmondjak Bajnai Gordonról, most ez a módi.

Engedd meg, hogy most eltérjek ettől a sortól. Nem azért, mert nem fűszerezhetném én is a felháborodás hangját, hanem azért, hogy esetleg más szempontokat is felvessek.

Bajnai nem Gyurcsány. Gyurcsány soha nem lehetett Bajnai. Gyurcsányra nem fecsérelnék több szót most, az utolsó padba ment, s még így sincs a helyén, remélem, megtalálja őt az igazságszolgáltatás is, nem csupán a nemzeti megvetés. Az se nagy baj, ha – elmebeteg, lázas ember módjára – még mindig szövi a hálókat, cselez, tervez, improvizál: sokat segített ő nekünk ezzel a zavarodott elmeállapottal.

Bajnai más. Az új generáció klasszikus terméke: hideg, ésszerű, abszolút számító, intellektuális és intelligens, az önmutogatás betegségére nincs szüksége, racionális a maga érdekskáláján, szakmailag nagyon felkészült. Az is nyilvánvaló, ez látszik a szemén, a bizonytalan finomkodásán, hogy valami nem tiszta az életében, de most hagyjuk az életet.

Hiba, hogy keresztülhúzza az előre hozott választás igazságát. De más hibákat nem fog elkövetni az ő szempontjukból nézve (most nem olyanokra gondolok, mint a Vahl-választás). *Keresztülviszi a programját, amelynek első stratégiai problémáját klasszikusan oldották meg:* a Reformszövetség és Bokros Lajos, illetve az MDF túlzó programjainak előre történő bedobásával, azaz az álcákkal (mert a Reformszövetségnek ez volt a szerepe, a többieké pedig eleve nyilvánvalóan ez volt!) **olyan sokkot árasztottak** rá a lakosság hangulatára és tűrőképességére, hogy ezek után már elviselte a közvélemény a tudatot: Bajnai programja szükségszerű, elkerülhetetlen. S azzal a dobással, hogy az első héten csak a rosszat, a sokkot adagolták, és azt az előkészítettség miatt le tudták, le tudják nyeletni, a majdani „reformok”, a „könnyítések”, adó- és járulékgedmények adagolásával át tudják helyezni a hangsúlyt a „**cselekvő kormány**” képeére.

Mert a sokkot így adagolva *le is nyelették* azt. Az utca és a szakszervezeti sztrájkok, tüntetések sebtapaszként is alig szolgálnak. Utcai provokátoraiik brutálisan lépnek fel mindig is, hogy a nagy tömeget elriasszák az utcától. Nem hiszek a szakszervezeti tüntetések erejében sem, nem úgy szervezik, mint akik győzni akarnak. Ügyes...

Bajnai nem fogja betegre szerepelni magát a médiában, kevesebb támadási felületet ad. *Láthatóan jó a kommunikációs stratégiájuk.* Ezért **részünkről** most már majd kevés és erőtlen lesz örökké azt a sablont mondani, hogy „az embereknek vissza kell adni a jogot a döntésre”. Ez a szlogen már kifulladt, patthelyzet alakult ki. Sokkal gazdagabb érvtár kell a jövőben. Ebbe a mostani tárba mára besültek a töltények.

Bajnainak komoly esélyei vannak, hogy bebizonyítsa *erős szakmai kormányzásának tényét és szükségességét.* Hogy ő a szakember. Szembeállítva a politikusokkal. Gyurcsánnyal szemben (ez megtörtént), és Veled szemben. Hogy mindezzel együtt ő a Gyurcsány-gang klónja, az nem kérdés: de meg fogja haladni a mesterséges megtermékenyítők Apró-hadát. *Több, mint ők.* Ezért hamarosan a kezébe kerül a kezdeményezés. Mese, hogy őt nem érdekli a politika. Ő ennek a tábornak a legnagyobb potentátja hosszú távon is. Ennek az új képletnek a megalapozása az, hogy agyon lesz hangsúlyozva a „szakmai”, politikamentes jelleg. És tényleg: a földig alázott, a gyatra szembenállás vádjával küszködő politika súlyos terhével szemben üdítő újdonság a szakmai igyekezet és tudás, az eminensség.

Bajnai az eminens ember mintaképe. Minél jobban gyalázzák a politikát, annál nyerőbb ő távlatilag is. Vele és programjával szemben – bármily élesen kiszípolyozó, tőkepartí és tőkeszolgai is ez a program – szakmailag széles látókörű, **jól kibontott, társadalmi** (tehát távolról sem csak gazdasági!) **programok képével** lehet sikert elérni. **Az ő szakmája a pénz. Mi a miénk? A társadalom.** Ezt a szakmát kell vele szembeállítani, de nem jelszavakban, hanem a társadalmat újjáépítő programmal, koncepcióval, hangsúlyokkal.

MÁS. Sokakat foglalkoztat két kérdés: és most mi lesz Gyurcsánnyal, mi lesz a jövője, mikor tér vissza? És: rákényszerülnek-e a *bajlíberálisok* (selypíték, ha szóba hozom őket) az előre hozott választásokra?

Gyurcsánynak vége. Nem úgy, ahogyan láttuk „lemondásaival”, hanem teljesen. Lemondtak róla, mert kiderült, hogy szétverte az országot, a pártját, a szövetségeit, vagyis kiderült, amit mondok róla régóta: legfőbb tulajdonsága politikailag az, hogy **anarchista**, aki nem képes számolni tettei következményeivel, nem is akar, nem is tud. Akkora kárt okozott a szocialistáknak, hogy nem fogják visszahozni, sőt: nem is engedik vissza. Kozmetikázni persze lehet, de NEM. Kinyírta őket, tudták, hogy így lesz, s most megtörtént, s ez megbocsáthatatlan, mert kiszorultak mindannyian, minimum a szégyenpadra, de lehetnek ebből még más, keményebb padok is.

Mivel a szocialisták kénytelenek voltak végigélni tehetetlenségüket, csúfos bukásaikat, s most lenyelni azt, amire eddig mindig nemet mondtak – Bajnai személyét és programját –, sokukban él az, hogy ezt valamennyire helyre kell hozni. Magával a Bajnai-programmal csak kétesen lehet. Ha kitartanak e programmal a választásokig, akkor ez az egész a nyakukban lesz, kolonc, levethetetlen.

Szerintem ezt úgy próbálják majd szépíteni, hogy *igen is, meg nem is*: megvalósítják a Bajnai-pogromot, annak alapján elfogadják a jövő évi költségvetést, azaz végigviszik a rosszat, és aztán azt fogják mondani: na, jó magyar nemzet, elvégeztük a nehezét, helyrehoztuk azt, amit kellett, amit elrontottunk, kialakítottuk a stabilitás alapjait, és mi természetesen olyan rendesek vagyunk, annyira önzetlenek és nemzet-szeretők, hogy ám legyen: most már jöhetnek az előre hozott választások.

Azaz nem várják meg a tavaszt, hanem valamikor ez év végén, a jövő év elején, leginkább januárban azt mondják: „természetesen most már jöhetnek az előre hozott választások, miért is ne, eddig is jöhettek volna, csak még dolgozni kellett a nemzet érdekében”.

Azaz megpróbálnak tőkét kovácsolni a bajból, a felelős párt benyomását kelteni.

Talán ez túl merész feltételezés, és talán alaptalan is, s bár akár értelmetlen is, de igaz lehet: nem vetném el ezt a lépésüket. *Mert mi más maradt nekik?*

2009. 05. 07. – Emléket a magyar mártíroknak

Ennél sürgetőbb teendők közepette, de azért távolról sem jelentéktelennek tekintve, felidézem a Hozzád írt egyik első leveletem, még nagyobb fájdalommal, mint akkor tettem, mert azóta is többet tudunk a magyarság elleni évszázados mészárlásokról, s mert azóta is tudhatjuk: mai közállapotainkban mindez senkit sem érdekel.

SENKIT sem érdekel, hogy méltó ***emlékmű, emlékhely, emlékpark álljon azon magyarok*** iránti utókori, leszármazotti hűségünk jeleként, akik egyetlen vétke az volt: ***magyar, tehát halál rá!***

AZÉRT írom most újra mindezt, mert szeretném jelezni: ha e pocsek magyar állam nem tesz semmit, meg kell próbálnunk azt, ami most, ilyen nemzeti drámákat idéző esetben majdnem méltatlan, s akár szájalmasnak is minősíthető lenne: meg kell próbálnunk a ***civil nemzeti összefogást***.

Jómagam ennek első lépéseként az egykori Magyarország minden érintett területén hozzáláttam felmérni, hogy van-e erre közérő, s arra alapozva létre lehet-e hozni egy olyan **erős emlékbizottságot**, amely nem vall kudarcot, tehát nem újabb szégyent hoz a magyar létre.

Hanem éppen ellenkezőleg: a **mai Magyarország területén, de Erdély, Délvidék, Kárpátalja, Felvidék** legjobb erőinek bevonásával, s persze a távolabb élő magyarok erejére is támaszkodva, megteremti a **közösen felépítendő mártírelékmű anyagi, esztétikai, szervezeti feltételeit, egyben a nemzeti kegyeleti ünnepek sorába veszi ezt a megemlékezést** – veszi, vagy veteti. **Van-e elég jó szövetséges?**

És íme, az 5 évvel ezelőtti levelem részletei:

„2004. július 13. – Mert magyarok voltak, azért kellett meghalniuk...

Régóta foglalkoztat a gondolat a sikeresen aktív és gyakori holokauszt-megemlékezések láttán, hogy nekünk, Kárpát-medencei magyaroknak szintén vannak mártírjaink, ezer-, tízezerszámra, akikre a kutya sem emlékszik, még kevésbé emlékezik meg róluk: a II. világháborús Vajdaság, Dobruzsza, a tőkén fejszével lefejezett erdélyiek, székelyek!, hogy csak a véres eseményekre emlékeztessenek; de a földjükről száműzöttek a Felvidékről, és a sort folytathatnám a magyar németek kiűzésével, hogy ne maradjunk egyedül keserűségünkkel...

...

A XX. század véres atrocitásokkal büntetett magyarokat azért, és csak azért, mert magyarok voltak. A módozatok Dobruzsától a Vajdaságig terjednek, benne az I. és a II. világháború utáni brutális erdélyi vérengzésekkel, gyilkosságokkal, a kitelepítésekkel a Felvidékről Magyarországra és Erdélyből a Regátba, Tito szerb partizánjainak negyvenezres nagyságrendű és kíméletlen megsemmisítő gyilkosságaival, de talán ide érthetjük a hazai németesség elleni irtóháborút is, ha kimondjuk azt, ami tény: *ők magyar németek voltak*. Hosszú, nagyon hosszú a sor, amelynek láthatatlan áldozatairól beszélni sem volt szabad, nemhogy ünnepelni őket mint áldozatokat. Helyette kollektív bűnösökhöz, utolsó alávaló csatlósokhoz, azaz *hosszánk* tartozó senkiháziak voltak ők is. Aki róluk akart emlékezni, az szélsőjobboldali, neo- vagy gerontofasiszta („ézelmmű”) lett a kérértlen vádbeszédekben.

...

E felvetésem természetesen magyaroknak tekinti azokat az elüldözött, meggyilkolt *magyar zsidókat* is, akiknek azért kellett eltűnniük szülőföldjükről vagy a föld felszínéről, *mert magyarok* voltak zsidóként. És vonatkozik ily módon a *magyar németekre* is, akik 800 éve építették e hazát maguknak és nekünk. És vonatkozik a *ma-*

gyar cigányokra is. Ránk, magyarokra, rájuk, akik áldozatul estek brutális önkényeknek, beleértve a Kárpátalját, amelynek áldozatai a hős Szovjetunió védő oltalma alatt eleve kiestek látásunkból – kétszeresen elesettek.

Kell egy időpont, egy helyszín, egy emlékmű, amelyre azt mondjuk: erőnk, tudásunk, büszkeségünk és tiszteletünk teljes erejével arra törekszünk, hogy a magyarság nagy, átfogó emlékünnepe legyen:

*A Kárpát-medence magyar mártírjainak emlékére,
a történelmi egyházakkal együtt.*

Felvetem, hogy mikor és ki lehet alkalmas arra, hogy a nemzet szintjén kezdeményezze a legátfogóbb történelmi megemlékezések sorába venni a mi szegény kis-csávó, esetlen, halott magyarjainkat, *akik azért haltak meg, csak és csupán azért, mert magyarok voltak...*”

2009. május 13. – Hurrá nélkül! Győztes hangulat helyett bizalmat szerezni

1. Páva Zsolt győzelme engem is boldoggá tesz, volt alkalmam közlődni a hírről és tenni érte a magam módján. Szívet melengető, nagyszerű tett, részéről, s mivel a Fidesznek is szól, nekünk is, s mivel a szociálisról szól leginkább, hát ez is melenget.

DE.

A Fidesznek a győztes hangulatú elbizakodottság egy szakaszban már nagyon sokat ártott: közvetlenül a '98-as győzelem után, amikor gyorsan elolvadt az a hatalmas, bátor szellemű támogatás, amelyet a magyar értelmiségben megszerzett addigra, s amely a győzelem fontos hátere volt; a 2002-es választások előtt is.

Maradjunk amellett, hogy több oknál fogva a győzelmi hurrá nem illik a mai hangulathoz. Ma, holnap, és még nagyon sokáig a *dolgos, okos, elkötelezett, makulátlan emberek, közösségek, pártok* nyerhetnek **bizalmat**. Márpedig tudjuk, hogy a politikai ellenfél – ellenség – legfőbb gyengéje éppen e bizalom elvesztése, ez tapossa le őket a sárba; pontosabban: hiszik, nem hiszik, ezért tapossák le őket oda az emberek, a legegyszerűbb közhangulat is oda, ahova valók.

Ne a szavakban győzzünk. Abban könnyű versenyezni. És most már lassan elengedhetetlen lesz – tudom, rettenetesen nehéz, majdnem lehetetlen – meghirdetni annak a társadalmi, s részeként annak a gazdasági programnak a

fontos, **konkrét elemeit, az alapköveit**, amit nem csupán ígérünk, hanem minden körülmények között biztosítunk is. Amikor nem lehet olyan válasz, hogy bla-bla... külső, belső feltételek miatt nem tarthatjuk a szavunkat. Ilyen nincs!

2. Hajlamosak vagyunk arra, hogy máris – mi is – Bajnai-csomagról, Bajnai-korszakról (?) csomag I-, csomag II-ről beszéljünk. Ez hiba volna. Bajnai nincs önmagában. Bajnai **meghatározott pártok programját hajtja végre** (ebben szűken vett értelemben eredményes is lesz, tényleg képes lesz végrehajtani a minden eddiginél brutálisabb sarckivetést), s azért éppen ő, mert elődje a hitelvesztés miatt már képtelen volt erre.

Ez tehát a szociálliberális pártok programja, az MDF nyílt támogatásával (l. „nemzeti csúcs”, ahol nekik jutott a kuvik huhogása). Ők dolgozták ki a nemzetközi hitelek feltételeként, fennmaradásuk feltételeként. Ez a program egyenes következménye mindannak, amit művelnek 2002, illetve 2006 óta.

Hány évet is vegyünk?! Érdemes megmaradni annál, hogy 4 évet, 2006 óta. Érdemes az akkori, 2006 eleje óta elhangzott szociális-jóléti ígéretekkel összevetni a mai programjukat, az akkori adatokkal összevetni a maiakat. A 2002-es számok idézése ugyanis kedvezőbb lehet számukra, tekintettel arra, hogy a felelőtlen szociálpolitikájukkal és az azt kiszolgáló adósságfinanszírozásukkal látszólag prosperitást hoztak 2002-2004-ben, ami a számokban – alaptalanul ugyan, de – emelkedést mutatott.

Az adósságállományt és a gazdasági növekedést, valamint a költségvetési hiányt 2001-től kell számon kérni rajtuk, mert a nyolcéves összevetés katasztrofális. 2002 már az ő évük volt, ezért tehát e tekintetben valóság-hű a 2001-es összehasonlítás.

És soha ne felejtjük el nekik a múlt elemzésében a mérföldköveiket: *a rabló privatizálókat, az állam lefejtését és lepusztítását, az off-shore bagázsokat, a korrupciót, a pökhendi milliárdosokat, vagyis azokat, akik 8 éve Magyarországot irányítják* – a káosz felé, mondhatom, nagy sikerrel. Vannak, lesznek, legyenek, akik felelnek ezért. Vagyonukkal, amit úgyis e káosszá tett országból vontak ki.

Akkora káoszt hagyva, hogy itt *10-15 évig csak azon dolgozunk majd, rogyásig inaszakadtából az egész ország, hogy egyszer e munka java elfogyasztható is legyen*. Mert a működésképtelen szerkezet, az idegen földre vándorló házson, az adósságteher finanszírozása azt is jelenti, hogy a *következő 5 évben összességében a gazdasági növekedés szinte teljes reálhaszna kiáramlik majd az országból, s e vegetálás után még további 5 év a talpra állás*. Utána lehet

ismét gyűjteni: erőt, nemzeti vagyont, az ország, az emberek gyarapodására. Addig egy marad, de ehhez nagy példa kell: *a lélek erejének, a nemzeti önbecsülésnek, a vakbuzgó reménykedés helyett a tettek egységének visszaállítására.*

2008. június 8. – Győzelem gondokkal

Nem kérdés: nagy, várt és elvárható győzelmet aratott a Fidesz vasárnap. A Jobbik nekünk is nagy gond, mert Magyarországnak nagy gond. Mindenesetre figyelemreméltó éppen Thürmer Gyulának az a sokadik mértéktartó véleménye, hogy „a vádakkal ellentétben nem a Fidesz engedte ki a palackból a Jobbik szélsőjobboldali szellemét, hanem a kormányon levő szocialisták és eszdeészesek, ők a felelősök a katasztrofális kormányzásukkal.”

Megismétlem azt a korábbi álláspontomat, hogy nagy szerénységgel kell tudni alkalmazkodni ehhez a győzelemhez, a neheze hátra van ellenzékben is, kormányon is.

Ha megengeded, a milliányi teendő között lemezteleníteném a majdani kormányzásban a legfontosabb teendőket három pontra és egy külön kifejtendő további feladatra.

Győzzük le a gazdasági-szociális – s ennek hatására majd az erkölcsi-nemzeti – válságot, mentjük ki az embereket a bajból, mindenkít, akit lehet.

Tisztítsuk meg a közéletet a piszkos visszaélésektől, a korrupciótól, azoktól, akik felelősek ezért, beleértve azt is, hogy e hibákat mi sem követhetjük el, semmiképpen.

Alapozzuk meg a sikeres jövőt minél több ember számára, élhető élettel, munkával, családi biztonsággal, általában biztonságot létet Magyarországon, bűnügyi értelemben is.

És a plusz kérdés: a cigánykérdés.

Ha nem tudjuk megoldani, belebukunk mi is, mint most a szociálliberálisok, akik azt hitték, hogy hazug „rasszistaellenes” jelszavakkal magukhoz tudják édesgetni a cigányok és más nyomorultak tömegét.

Megoldhatatlan, tehát meg kell oldani. Most már nemcsak általános humanitárius megfontolásokból, hanem azért, mert a közbiztonság legfontosabb kulcskérdése lesz, lett, olyan, melynek kapcsán elszabadulhat a pokol, akár a Jobbik gerjeszti azt, akár a cigányok bűnöző maffiái. Mert ne zárjuk ki annak a lehetőségét, hogy ezek

mozgásba lendülhetnek. Mind a közeli országok közül, mind a távolabbiak közül meg tudnék nevezni néhányat, akiknek nagyon nagy érdeke a gyenge Magyarország: Szlovákia és Románia mellett Oroszország és Izrael egyaránt képes lehet nagyon komoly belső aknamunkára, s ahogyan nem tudjuk, ki áll a Jobbik mögött, nem fogjuk tudni, mitől indultak rohamra a cigánycapatok. A szél elvetve, a vihar kitörhet.

Ez ma Magyarország legkiismerhetlenebb bizonytalansági pontja, az összes szereplő kiszámíthatatlanságával, beleértve a lakosság széles rétegeinek félelmét – mert nem igaz az, hogy a cigányoknak, hogy éppen és csak a cigányoknak van okuk félni nálunk: fél a vidéki nem cigány lakosság meghatározó része, retteg a saját országában, s e szerint szavaz.

Pedig az ügy kezelhető szélsőséges politikai-strukturális omlások nélkül is. Mert azt gondolom, hogy hosszabb távon, tényleges belpolitikai-hatalmi választásokon a Jobbik-típusú szélsőjobbaldalnak nem jut több, mint egytized. Magyarország politikai struktúrája nem lesz végveszélyben emiatt. De valószínűleg meg kell tudnunk szokni a gondolatot, hogy az alapvető gazdasági-szociális-belbiztonsági változások nélkül ez a 10% jelen lesz a struktúrában.

Létkérdés tehát, hogy éppen a Fidesz-kormányzás – már csak emiatt is szükség-szerűen 1-2 évtizedre tervezendő intervallumban – újra biztonságossá tudja-e tenni Magyarországot, minden eszközzel, a prosperálástól kezdve a rendőrség hatékonyságáig.

Biztonságos élet.

Rend, őrséggel.

2008. június 8. – Csak szétszórták, de nem szórványok

Nagyon bántónak tartom azt a közkeletű, mindenki által elfogadott kifejezést, amely *szórványmagyaroknak* (???) nevezi a legszerencsétlenebb, legkiszolgáltatottabb helyzetben, már-már a reménytelenség viszonyai közé kényszerített magyarjainkat.

Szórványmagyarok?! Milyen otromba szó, és milyen igazságtalan, megalázó. Mint-ha tehetnének arról a Bánság szerbiai és romániai vidékén élők, vagy az Erdély-hegylán 1849-ben kiirtott magyarság bűne lenne, avagy a megkritikott és földjéről elűzött felvidéki magyarság tehetne arról, hogy szétkergették, elhullajtották, be- és kizárták: hogy Kassán csak 4% maradt, hogy Magyarigenben ketten élnek, hogy Csucsán már pap sem jutott az utolsó magyar eltemetésére, hogy Csurogon ma sem

emelhet fejfát a lemészárolt apák emlékére. A széthullás, az elszigetelődés a legcsúnyább nyomor, amit elfogadhatatlan hatalmak mértek rájuk.

Hogy szétszórták őket, s most ők szórványmagyarok? A legjobb magyarok, a legősibbek is, mert ha már csak egymaguk maradtak, akkor sem hagyták el ősi földjüket.

Ősi földjén szórvány magyar!? Micsoda anakronizmus! Miért fogadja el ezt a cinikus szót a nemzetért felelős politika? Szórvány lesz a föld, ha elhull, kihal ott az utolsó magyar is, s persze tudjuk: hamarosan hírhedő se emlékszik ott ránk, egy-két évtized múlva végérvényesen ősi román, szerb, ukrán és szlovák földnek titulálják, ahol mi nem is jártunk, csak éppen egy kicsit barbárkodni.

EZEN nem változtathatunk. De legalább ne hívjuk szórványnak élő legjobbainkat. Semmilyen minősítő jelző nem kell ide. Akinek politikusként az a dolga, hogy feleljen értük, az tudja leírni, megfogalmazni a tényt, hogy ők ugyanazok, mint mi mindannyian. Végső, elkerülhetetlenül tragikus harcukban, melyben nem kapnak elég segítséget tőlünk.

2009. június 15. – Ami tűrhetetlen

A Jobbik térnyerése eddig nem zavart, a magyarországi képletben mindig is lesz jobboldali szélsőség. A mérték miatt azonban minden más lett. S mivel az új mértékük – EU-képviselő – megnövelte arroganciájukat, s most már a hivatalos magyar politikai képletnek elengedhetetlen részei, nem mehetünk el amellett, amit képviselnek.

A legfőbb, legáltalánosabb bűnük a nyílt és nagyszájú **irredentizmus**. 150 éve szenvedünk attól, hogy helytelenül ítéljük meg a Kárpát-medencei magyarság és az ugyanitt élő, közben állammá is szerveződött népek kapcsolatát. Tévedtünk már minden irányban! S ha most, az általános európai képletben éppen Magyarországon hangoskodik újra az irredenta felelőtlenség, azt nem hagyhatjuk szó nélkül. Mindig is foglalkoztatott, hogy a saját belpolitikai, sokrétű hülyeségünk mellett és közben – mert persze ez a Jobbik fő táptalaja – ki állhat mögöttük? Kinek az érdeke, hogy Magyarországon ilyesmi elhangozzék!? NE becsüljük le azokat a külső erőket, amelyet minket mindig is gyengének szeretnének látni, hogy abból profitáljanak: a hatalomtól szétterpesztett lábú multikat és szétterpesztett lábú hazai befogadó-kiszolgáló „rosszlányait” (akik persze zömmel hímneműek), hogy a hozomány minél

nagyobb legyen; Izraelt; a szomszédos, és a reváns örök lázában élő államokat. Közük vannak azok, akiknek érdeke a gyengeségünk – akiknek érdeke a Jobbik irreudenta hőzöngése, s ennek révén Magyarország sakkban, rettegésben tartása. Ettől a Jobbik-irreudentizmustól tényleg el kell határolódnia Magyarország vezető politikai erejének, a Fidesznek, és egész szövetségi rendszerének. A Jobbik a nemzet erejét fúrja szét most éppen, mint azt tették elődei a szélsőjobb változatokban.

Megbocsáthatatlan az **antiszemitizmusuk**. Ez ugyanúgy javarészt a szociálliberális garázdálkodásból táplálkozik itthon, mint a cigánykérdés. Ellenreakció, s persze nem tagadom, van gyökere a lakosság egy elenyésző, százalékosan alig mérhető részében (1-5%). De mert ez sem ilyen egyszerű, el kell mondanom, hogy feltételezésem szerint ez az antiszemitizmus is szervezett hátterű, mint az irredentizmus. Ugyanazon erőknél jön jól, mint az 1. pontban felsoroltak, persze a multiknak kevésbé, Izraelnek inkább, s a hazai szociálliberális erőknél leginkább: áldozattá kell lenniük, hogy igazolják létjogosultságukat. A Fidesz az antiszemitizmus következetes ellenfele, aligha lehet számon kérni rajta bármit is. A legkevésbé sem kell alkalmazkodni ahhoz a provokatív lihegéshez, amelyet Lendvai Ildikók és Gusztos Péterek produkálnak összefonódva.

A **cigánykérdés** ilyen felfogása is bűne a Jobbiknak, és a nevelésesen rettenetes Magyar Gárdának. Sokat fog ártani Magyarországnak. Itt már nem 1-5% a mérhető támogatás, sokkal több annál: hiszen tényleg megromlott a közbiztonság, és annak egyik fő okozója a cigánymaffia könyörtelen módszere, a saját fajtájával éppúgy, mint bárki mással. A cigánymaffia által okozott anyagi kár persze elenyésző a fehérgalléros, a politika által is támogatott maffiák által okozott hihetetlen károkhoz, a tényleges állami szintű korrupcióhoz képest. De míg ez utóbbi elrejtje magát, nem kismértékben a cigánykérdés állandó szinten tartásával is (magával azzal, ahogyan nem oldja meg, és nem is akarja), addig a cigánybűnözés a mindennapi lét fenyegetése, főleg azoknak, akik ott élnek a veszélyeztetett zónákban. Azaz majdnem mindenütt.

A vidék magyarságára számító Fidesz nem mehet el e probléma mellett. Kőkemény állami fellépésre, a nyomorult lét enyhítésére, és a Magyar Garda típusú önkényeskedés radikális visszaszorítására van szükség. Mindenekelőtt kiszámítható társadalom-, gazdaság-, és szociálpolitikára, a közfegyelem eszközeinek teljes tására. S nem utolsósorban a fehérgalléros családok nemzeti méretekben mindent felzabáló sáskahadának likvidálására – emberekről lévén szó esetükben is: tehát a törvények alkalmazásával!

Kedves Viktor! A fent leírtak olyan aktuálisan foglalkoztatnak, hogy a hagyományoktól eltérően e levelet közzéteszem azzal párhuzamosan, hogy elküldöm Neked. De köszönöm a figyelmedet ez esetben is – ez esetben kiemelten.

2009. június 25. – Hol a lé, Gyé?!

Adalék ahhoz, hogyan kell bánni azokkal, akik az országot kifosztották...

Off-shore banditáink vezérfigurája is Gyurcsány, a többi az inas. VAJON hol van a tavalyi osztaléka? S egyáltalán: az Altus off-shore múltja közismert, még ha itt az „off-shore” csupán Luxemburgot jelent is. Ugyanaz.

Nos. **Tény. Gyurcsány tavaly nyáron kiadta minden bizalmasának**, hogy amijük van, azt tegyék pénzzé, s pénzüket konvertálják erős valutákba, amiket kideríthetetlen devizaszámlákon helyezzenek el. S lőn. Tették. Tetük.

Nem is folytatom. Ők tudták, mi jön ősszel. Azt kevésbé tudhatták, hogy a világban is megjön, de azt igen, hogy a magyar gazdaság fizetőképességére mi vár, mi vár a forint árfolyamára. Akik „mindenüket” mozgósítva, így aktivizált forintkereteikből 228-230 forintért eurót, 145 forintért dollárt vásároltak, azokat számukra biztos számlákon tudva, vagyonokkal felérő likviditást csempészték ki az országból, fél évvel később, összeomlásunk után, a 310 forintos euró- és a 245 forintos dollár-áron milyen jól is kacaghattak: jó időben, jó helyen voltak!

Egyszer már meg kellene velük értetni, hogy ez tévedés. Optikai csalódás. Rossz időben voltak rossz helyen. Osztalékok? Off-shore bandák, hol lé?

2009. július 26. – augusztus 8. – Majdországban

Megítélésem szerint az MSZP és ripacs társulata – az SZDSZ-szel és az MDF-fel alkotott szövetsége – az EU parlamenti választás sokkja után túljutott a holtpontra. Ha túljutott, onnan felfelé fog jönni. Soha ne tévesszen meg bennünket júniusi katasztrofális támogatottságuk. A megosztáshoz hozzászoktatott, genetikusan ránevelt magyar közállapot – a nép, a közvélemény – azon része, amely háromszor is győzelemhez segítette a szoclib hazardírozást, ma is él, ma sem sokkal kisebb. Elbújt a

barlangjába, onnan figyelte a válságos időszakot, s Gyurcsányt, a hazug hazaárulót maga is kiközösítette. De nem szűnt meg az az illúziója, hogy ők az igaziak, hogy ők tudják, hogy ők érdemlik meg, hogy ők csinálták meg, és meg is fogják. Átmenetileg elbújtak, mert vezetőik szégyenteljes uralkodása nem volt többé vállalható. De saját szégyenüket – hogy hatalomra segítették ezeket – soha nem fogják bevallani maguknak. Jelre várnak, hogy előjöjjenek a mítoszok világába: hogy övék ez az ország, csak most egy kicsit rosszul ment. Vagy még inkább: hogy nem lehet másé, még kevésbé a másik oldalé, nem lehet a Tied.

A legmélyebb válságuk idején sem gondoltam, hogy belhatalmi tétmérkőzésen csak 17%-ot kapnának. Azt gondolom, hogy az összlakosság körében minden komoly helyzetben megvan, meglesz a 20-25%-os támogatottságuk, és a választásokon 30%-ot képesek elérni bármely helyzetben. Nem hiszek benne, s nem is tartom helyesnek azt a tételt, hogy Európában s Magyarországon is egyedüli politikai tényező maradt a jobboldal. Keserűen látjuk most is – a Parlament nem hanyagolható valóság, jelenlegi erőviszonyai nem törölhetők ki –, s főként látjuk majd, hogy van, brutálisan működik a magát baloldalnak hazudó politikai gengszterállomány. S nem csupán „élcsapat”, hanem tömeges mozgósításra képes sűrű szövevény: az ország szövődménye.

Támogatói sem bocsátották meg a Gyurcsány-korszakot, s zavarukban visszahúzódtak barlangjaikba. DE jelre várnak, üzenetekre, amelyek erőről, az ő személyükbe is visszatérő baloldali erőről árulkodnak nekik. E jelek már érkeznek, ez az utóbbi 1-2 hónap legújabb fejleménye: nem törtek össze, mint a sebében vonagló vad, felállni, és közben véresen harapni akarnak. Kiszámíthatatlan az ilyen vad. De kiszámítható a szoclib vipera: harapott, harap és harapni fog, mint mondta nekik Lenin a tanulásról.

A jeleik, az üzeneteik:

1. A Bajnai-kormány látszólag, néha láthatóan is kimetszette magából a Gyurcsány-éra számos gennygócát. (Most hagyjuk azokat, amelyek maradtak.) Nem sikertelen az a próbálkozása, hogy ő szakmai kormányzást folytat a válság elkerülésére. S hidd el, fel is fogja mutatni, hogy ő, éppen ő elkerülte. A múlt, hogy ki okozta, homályosul, mint minden, ami elmúlt. A „baloldal” támogató tömegének szüksége van erre a „sikerre”, vágyik, vár rá, mert erre tudja felfűzni kiszabadulását a barlangból. Van miért előjönni, „megcsináljuk ezt is”. Erre mondom azt, hogy a választásokon 30%. Vágyik arra, hogy elta-
karhassa bűnét ezért a közelmúltért és jelenért. „Bajnai nem Gyurcsány” – írtam tavasszal. Gyurcsány programját hajtja végre, de ő végrehajtja.

2. A szocialisták száz, ötven és 20 éves trükkje a „majd”. Majd szebb lesz, jobb. Ez olyan mélyen ivódott a megosztott köztudatba, s e megosztottságot olyan erővel teremtik újra, hogy hazai népünk – a határon túli nemzetrészek még bizonyos kivételt képviselnek – a mindenkori, olykor aljas békék és kompromisszumok népe. Ezzel élni senki sem tud jobban, mint azok, akik 50 éve főállásban gyakorolják és gyakoroltatják. Erre képezik ki Magyarország népét. Majdország majdnépét. MÁR jön a Majd. Teljes erővel és hatásosan. S itt jegyzem meg, hogy az ő szempontjukból nézve nagyot és javukra változott a kormányzati kommunikáció a Bajnai-időszakban: az agresszív, öntelt, kihívó és rögtönzött, egocentrikus Gyurcsány-éra helyébe szakmailag találékony, felkészült stratégiájuk lépett. A porhintés hatásos, ha az emberek szemét belepi az igazság elől – s lesz bizonyítékuk is: amit vállaltak, hogy tudniillik „fájni fog”, az már nem is fájdalmas, hiszen tudhatja mindenki, hogy fáj.

Ennek alátámasztására megemlítem, hogy olyan mértékű fájdalmat préseltek le könnyedén milliók torkán, hogy ezt egy éve még elképzelni sem tudta volna senki, s közben olyan korrupt milliárdosok vezetik az átverteket, mint sehol a világon. Ekkora tömegű brutális kivégzőszert beadagolni az amúgy is kivértett félhalottnak, minden következmény nélkül?!

S megemlítem, hogy a Fidesznek nincs új stratégiája a júniusi győzelem óta. Nincsenek súlypontjai, kiszáritotta a nyár a kommunikációját, amely nem akarja észrevenni, hogy a Bajnai-adagolás és maga a kormányzás „szakértői” stílusa, éppen tömeghatása miatt, merőben más követelményt állít, mint ami az ölünkbe hullott EU-választás előtt szükségeltetett. Úgy tűnik, a Fidesz és kommunikációja pihen a nyáron. Éppen ezt használták ki – igaz, a végveszély kényszerítő állapotában – a szoclibek. A szinte megbénító válságukból operatív hangsúlyokkal és a kormányzás épségének és zavartalanságának érzetével magukhoz vették a közvélemény alakítását. A fő kérdés, egyben állítás: lenyelették mindazt, ami elképzelhetetlen volt korábban. A mélyponton nemcsak stabilizálódtak és konszolidálódtak, hanem aktív ellentámadásba lendültek. Soha nem adják vissza, amit elvettek, mert fél évszázadon át úgy uralkodtak, hogy ők a nép, s minden a népé. A nép zokszó nélkül tűri a legaljasabb fosztogatást, s láthatóan nincs is ennek határa! Börtönért kiált, amit csak most nyáron megtudtunk.

Annak első jelére, hogy a megsemmisülés helyett képesek lesznek talpra állni, százazrek állnak vissza hozzájuk – el se mentek tőlük, s főleg nem hozzánk jöttek. Ebben az összefüggésben különösen veszélyes, ahogyan ki fogják használni a cigánykérdést, a cigányszavazókat. Ahelyett, hogy önmagában a cigánygyilkosságok miatt lemondának, mint kormányzásra alkalmatlanok,

el fognak jutni ahhoz a képlethez, hogy cigánygyilkosságok = Magyar Gárda + Jobbik a Fidesz hallgatásával – és a cigányok biztonságát majd a velük azonosuló szoclib fogja megvédeni.

3. A megroggyanás keltette riadt félelem, rángatózó idegesség és a féktelen hatalomvágy s szerzési inger egyszerre van jelen bennük. Mindkettő aktivizálja őket, mint békát az áramütés. Óriási gazdasági hatalmat építettek ki, s nem csak a hatalom csúcsain. Nem a néhány százfős milliárdos elitjük az egyetlen bázisuk. Tízezerszám tömték ki uralkodásuk 3 ciklusában a klientúrát, magánvagyonokba áramoltatva minden állami és uniós forrást. Nem kapzsik, tudják fönt, hogy ha maradni akarnak, ki kell tölteni vagyonnal a legszélesebb sávokat is. Ez az igazi alapjuk, a magabiztosságuk forrása, és egyben legfőbb védelmi sáncuk is: EZT nem fogják hagyni. A volt állami és EU-források bőven keretet teremtenek a láthatatlan választási megvesztegetésre, az erővonalak átalakítására. A Fidesz ma sem mondhat jobbat annál, mint amitől mindig is szenvedett az elmúlt 15 évben: nem ért a sajtóhoz, a sajtó nem az övé.

Fél éve még azt mondtam, nem szabad túl sokat foglalkozni a törvényes keretek szabta megbüntetésükkel, mert óriási erőket von el tőlünk. De egy felelős állam nem nézheti végig, ahogyan kivonták a nemzet vagyonát, minden lehetséges potenciálját a magánbirodalmaikba. Rothadt a rendszerük, melyet a szabad rablás helyett a törvényes, legális rablásra építettek ki – s rothadttá tették mára az országot, mert egyre többen érezték úgy: nem fognak kimaradni ebből a rablásból. Felelős kormánynak vissza kell vennie az állam vagyonát, s a tolvajokat – bűn és bűnhődés alapján – igyekeznie kell az igazságszolgáltatás-büntetésvégrehajtás kereteibe szorítani.

Állunk, tehát visszaesünk. Mennek, tehát előrébb jutnak. Ez most a helyzet. Nem várhatjuk, hogy eleve elrendelt módon a miénk lesz a győzelem, főleg mert kétharmados győzelem nélkül nincs igazi győzelem. A sima többségű kormányzás megbénít, az állóháború ugyanazzal a nemzeti katasztrófával jár, mint amit eddig látunk. Nem a megbüntetésükhöz kell a kétharmad, annak lesznek útjai, s várja is ezt a közvélemény (nem a fenyegetőzést várja, hanem a tényleges felelősségre vonást). Hanem ahhoz, hogy sok évtized, talán évszázad óta először lehessen olyan kormányzás, amely hosszú távra kialakíthatja a nemzet járható útját. A hagyományokra építő, a világon élő magyarság többségének támogatását élvező, nemzeti érdekeket követő kormányzás megkapja majd utólag ezt a felhatalmazást a lakosságtól, amely – de csak hosszú

távon érvényes eredmények alapján – képes lesz kimozdulni a megosztottsággal járó kunyeráló koldusszokásokból. Képes lesz nemzeté formálódni. Ma ettől megfosztották, nagyon módszeresen, végeláthatatlan intézkedésekkel, az ország eladásától a kettős állampolgárság megtagadásáig.

És még valamit. Tudom, hogy a Fidesznek van programja, azt is tudom, hogy hiányosnak látszik. Lesz majd teljesebb. Az emberek azonban ezt még és most nem tudják. Nem vágható hozzájuk, hogy olvassák el az EU-választások kétszáz oldalas anyagát. Egy dolog tehető: ezekben a hónapokban, világosan és nem a kormány lépéseire reagálva, nem cáfolva és tagadva, hanem állítva, és éppen Neked, a Te személyedhez kötve le kell verni azt az 5-10, legfeljebb tucatnyi alappillért, amit mindenki világosan megért, követni tud, s ami akkor sem változhat rossz irányba, ha belepusztulunk: ami azért lesz úgy és csak úgy, mert megígértük, és mert mi ígértük meg. Ha van 10 ilyen cölöpöd, verd le mielőbb, nyilvánosan, az egész magyar nép tudtával.

Ópusztaszer, 2009. júl. 26. – Ozora, 2009. aug. 8.

2009. szeptember 1. – A válság mélyén

A nyáron módomban volt több időt szentelni, személyesen is tanulmányozni a globális válságot, a kiutak keresését külföldön, s persze egybevetni ezt hazai lehetőségeinkkel, teendőinkkel. Ezekből a megfigyelésekből és elemzésekből szeretnék átadni néhányat e levélben.

1. A világban, az USA-ban:

Bár a nyugati féltekén 2009 augusztusa óta sokan hangoztatják, hogy a válság mélyén túl vagyunk, s a fellendülés első jelei láthatók, nincs okunk osztani az örömet. Ami történik, az még csak a felszín, s elsősorban a pénzügyi szférákat érinti, főleg a részvénypiacokat. Ezen nincs mit csodálkozni, itt volt a legnagyobb a zuhanás és a pánik, erős az önkompensációs igény, s persze készen áll a spekuláció. Nagy tőkét várnak tőzsdei befektetésekre a világban, átrendeződés folyik, a legerősebb pénzügyi csoportok ebben a szélsőséges le-föl és kilengésben a manőverek révén likvid tőkéjüket átváltják a most olcsón megszerezhető reáltőkébe, reálvagyonba.

A reálszférában, a termelésben és foglalkoztatásban távolról sincs rózsás helyzet. Megítélésem szerint 2010 vége előtt nem gyűlnek egybe azok az erők

és folyamatok, amelyek a termelés és a foglalkoztatás terén tényleges fellendülést hoznak. A 2007-es szintre pedig csak 2012-től jutnak el, vagyis a valószínűsített fellendülés még 2-3 évig elhúzódik, addig bátortalan lesz, megtorpanások kísérik.

A most üdvrivalgással fogadott nyári „recovery”-nek, vagyis a mélypontra történt túljutás illúzióját súlyos félreértések terhelik, melyeket nem vesznek figyelembe:

- a mostani lendület egy soha nem látott nyugati összehangolt költségvetési (fiskális) és központi banki (monetáris) erőbevetésnek a következménye. Ennek ereje átmeneti, nagyrészt kifogy az év végére, és a jövő évben hasonló erővel nem ismételtető meg, stimulátori hatása tehát lecsökken.
- jó okom van azt hinni, hogy kiderül majd, mégpedig fájdalmasan: az újonnan formálódó világ nem ugyanaz lesz, mint amit elhagy, sok más mellett azért sem, mert a fellendülés igen magas munkanélküliség mellett megy majd végbe („jobless recovery”), a gazdasági növekedés nem teremt bő munkaerő-piaci kínálatot. Ennek morális hatása mellett az a hátránya a fellendülést szolgáló kívánó költségvetésre nézve, hogy sokkal kisebb lesz a befizetett járulékok, és sokkal nagyobb a szociális támogatás: azaz nő a költségvetés hiánya, amit az idejében támogatási hullámok amúgy is nagyon megterheltek. A pangás elhúzódik.
- ezek a költségvetési stimulusok csak igen kicsit érintették a háztartások fogyasztását és a kisvállalkozások életképességét, márpedig a reálfogyasztásnak ők az alapelemei. Így a tavalyi év vége óta kieső fogyasztásuk és beruházásuk – annak alacsony színvonalára – a következő években sem ad alapvető lendületet a gazdasági növekedésnek.

Természetesen egyszerű elemei is vannak a nyugati válságkezelésnek, ezek nélkül ma a világ nagy bajban volna. Mindenekelőtt magát a rendkívül radikálisan bevetett fiskális eszköztárat emelem ki: a költségvetés óriási terheket vállalt annak érdekében, hogy a mélypontra viszonylag gyorsan stabilizálni tudjon. És ami újdonság: a fiskálissal azonos irányban és ütemben lépett a monetáris politika is: olcsóvá tette a pénzt, hogy ismét hozzáférhessen a vállalkozók világa. A drámát így el tudták kerülni, a világ gazdaságának reálelemei nem roppantak össze, nem alakult ki mindenkire áttérhető kumuláció a termelési és kereskedelmi folyamatokban. És az is bebizonyosodott, hogy a válság elleni küzdelemben a lakásépítés, a lakáspiac fellendülése a gazdasági mozgás fő indikátora. Az első lépés, az első eredmény, amelyre lehet építeni tömegesen.

2. *Itthon:*

Természetesen nem akarhatok receptet adni, inkább csak a fentiek összefüggésében néhány javaslat.

1. 2009 végére ki fog derülni, hogy miközben a nyugati világ magára talál, nálunk a Gyurcsány-Bajnai-kormány kómába taszította a gazdaságot. A komák kormánya a kómába kergetett hajó kormányánál: ez lesz a karácsonyunk.

Ezt azért kell tudnunk, mert nincs és nem lehet semmi okunk 2010-re jó irányú változást ígérni. 2010 nemcsak a választás éve, hanem a hazai nyomorult állapot fennmaradásának éve is. Az új kormány sem ígérhet mást, hiba, ha ezt teszi 2010-re. De nem is kell ezt tennie. 2010-ért minden felelősség a mostani kormányzást terheli. Ezt így kell felfogni. Csak 2011-re szabad érezhető változást kilátásba helyezni.

Jelezzük 2010-re, hogy alacsony lesz a GDP növekedése – ehhez a lezüllötten alacsony színvonalhoz képest is!, nemhogy a kiinduló 2007. évhez képest –, hogy a foglalkoztatásban nem érhető el érdemi javulás. A költségvetés bevétele kicsi lesz, érdemes eleve kicsire tervezni, s nagy hiánnyal számolni, a megfogyt gazdagság nem termel jövedelmet, járulékot, viszont a kifosztott társadalom nagyobb igényt tart a szociális hálóra. Ha ezt az egész folyamatot 2010-et illetően realistán kezeljük, akkor 2011-re tényleges javulás programozható. De ne előbb!

2. Radikálisan szakítani kell azzal a bűnös 2 évtizeddel, amely a multikat és a velük együttműködőket, valamint a hatalmas EU-források és más hazai erőforrások megcsapolóit részesíti előnyben. NEM! Egészséges gazdaságban a jövedelemtermelés 70%-át a kis- és közepes vállalkozások (kkv-k) adják, az új munkahelyek 80%-át! a kkv-k teremtik meg. Gazdasági növekedés nem képzelhető el nélkülük. Nálunk ők a mostohagyerekek, az állam pedig a gonosz mostoha.

Hiába van bármilyen költségvetési stimulus – költekezés a válság ellensúlyozására –, ha az nem tud termelést és foglalkoztatást növelni, ha az nem érinti a kkv-kat, hanem helyettük a multikra és a fogyasztás ösztönzésére figyel ijedtében, ez esetben a fiskális hatás semleges marad. A válság leküzdésének speciális időszakában ugyanis a költségvetés – a stimulus – feladata nem fogyasztási, hanem termelési kérdés.

3. A Magyar Nemzeti Bank ne kezdessen túl korán harcot az új kormánnyal szemben a költségvetési deficit méretét illetően. Mi most nem abban a helyzetben leszünk, ahol a deficit a fő baj, hanem abban, ahol a lassú halál a fő baj. És az MNB ne túl későn adjon monetáris lazítást (kamatcsökkentést), mert a hazai kkv-k fagyhalála szintén nagy baj. Fiskálisan és monetárisan

egybehangoltan és egy irányban kell ösztönözni a magyar gazdaságot: az élet felé.

4. Nyugaton szerzett tapasztalatomat hívom segítségül egy merész kijelentés alátámasztására. Ott is az látszik, ami itt. NE fogjon senki könnyelműen a húrok pengetéséhez, HA egészségügyi reformról akar beszélni. Még világosabban: ne beszéljünk egészségügyi reformról. Biztos bukás mindenütt, most éppen Obama hallatlan népszerűsége bukott 60%-ról 49%-ra 5 nap alatt ugyanezen okból. Az „egészségügyi” reformhoz tényleg mindenki ért, még az is, aki a focihoz nem. Mindenkinek van saját tapasztalata, panasza, tömérdek sok, a kés itt tényleg húsba vág. S mindenki a sajátjában hisz, mert abban él (vagy hal). HELYETTE inkább szisztematikusan működő, átlátható és biztos nemzeti alapokon működtetett egészségügyre van szükség – annyira, amennyit az ország termelő képessége megenged. Az ilyen egészségügy nem ripacszkodik minden nap a reformok léha szócsépelésével, hanem csendben gyógyítja az ország lakosságát, évtizedeken át működő megbízható alapokkal. Ne ígérjünk reformot, mert hogy ne beszéljünk róla – gyógyítsunk, előzzük meg a bajt.

3. *Konkrétan is:*

1. Van néhány terület, ahol azonnal, még a jelenlegi fojtott kiadási potenciál mellett is lehet, kell lépni, tudva, hogy most első lépésben csak erre futja.

– Azonnal ki kell menteni a bajból azokat, akiknek veszik a lakásuk, s tehetnének érte, hogy – támogatással – elkerüljék e csődöt, a bajt, ahonnan nincs vissza.

– Az árva és félérvényes körülmények között élő családok támogatása, a gyerekek kimentése e pusztulásból.

– Az 1-3 főt foglalkoztató kis családi vállalkozások működő pénzügyi alapjainak megszilárdítása, bővítése.

2. A bankok számára általános kompenzációs adó bevezetése. Nem „szolidaritási”, abból nem kérünk, nem is adnának. Hanem olyan, amelyet nem tudnak kikerülni, nem áthárítható, és szigorú bankellenőrzéssel megfogható. Kompenzáció azért a több mint egy évtizeden keresztül kiszippantott nyereségtömegért, extraprofitért, amelyet monopolista módon, a kormányok hallgatólagos tudtával vontak ki a gazdaságból, a lakosságból, 30-40%-os profittal és repatriálással az anyaországukba.

3. A szociálliberális kormány idézte elő azt a disszonáns, páratlan méretű nyomorhelyzetet, hogy a lakás- és más hitelek óriási tömegét nem a saját jövedelmét kifejező valutában, nem forintban, hanem devizában vették fel az

emberek. Ha maradt volna a Fidesz-kormány által megteremtett lakástámogatás, nem tartottak volna itt. Most egy új kormány feladata legyen, hogy teljes eszköztárával érje el a forintalapú hitelezés primátusát az euró bevezetéséig terjedő időszakban.

4. Az év végén elindul a tényleges kampány. Tisztelettel kérem – s tudom, talán fölöslegesen is –, hogy ne vedd fel majd a szoclib kesztyűt, méreggel van átitatva: azaz semmi esetre se folytass velük negatív kampányt, akkor se, ha durvaságuk vérig sért majd sokakat. A legjobb ellenszer a természetes elegancia. Majd a törvénykezés megtalálja a módját az elszámoltatásra.

És két nagyon is konkrét javaslat:

- Az új kormánynak azzal is ki lehetne, kellene fejezni törődését az emberekkel, hogy milliós példányszámban megjelentet egy szép kis könyvet mindannyiunk egészségéről, az elérhetőről. Olyat, amely – az önkormányzatok törődő figyelmességével, az ő kezükből eljuttatandó – érthetőn tartalmazza az egészséges élet ismérveit, az alapellátást, a jogokat, a gyógyuláshoz vezető életutat és infrastruktúrát.
- Létre kellene hozni – komoly, nagy pénzügyi alappal – a mindenkitől független, az állam mellé épített alapként az „Új Nemzedékek Befektetési (Beruházási) Alapját”. Ezer érvem szólna mellette. Az USA-ban működik hasonló néven „Generation Investment Fond Companies”, Al Gore részvételével hozták létre 2004-ben.

...

...

2009. szeptember 8. – Magyarországon befellegzett a demokráciának – egyelőre

1. Magyarországon nincs demokrácia.

Lehetne, volt is talán, de nincs.

Ahol korrupció van, ott nincs demokrácia.

Magyarország drága földje bűzlik, Magyarország drága földjén korrupció burjánzik.

Termelik, tenyésztik.

A kormányzók a korrupció vezetői, ezért a fejétől bűzlő hal esete helyett a fejétől bűzlő föld esetével van dolgunk.

Ahol demokrácia van, ott nincs korrupció. Csalók, gazemberek nem uralkodhatnak a népük nyakán. Ha valaki itt demokráciát akar, az nem lehet korrump, sem párt, sem mozgalom, sem vezető, sem félvezető, félrevezető pláne nem. Az ugyan nem tudja kiirtani a korrupciót, de ha maga nem sáros, elkezdheti. Ha maga is sáros, nem lesz más, csak a korrumpak sártaposása. És úgy hívják, hogy Magyarország.

Volt itt aljasság bőven az elmúlt 7-8 évben, ami által ide jutottunk. Felelnek majd, mert ha nem, felelnek azok, akik elmulasztották a felelősségre vonást. Volt itt és van is aljasság bőven: az ország szakadékba taszítása, a szegények tömege, a nemzetárulás 2004. december 5-én, csaló milliárdosok állami piedesztálra emelése és így a köztörvényes bűnözés rangosítása kormányzássá... De akkora gyalázat nem érte a nemzetet, mint amekkorát a korrupció állami rangra emelése, intézményesítése okoz. Mert ha ő nem, akkor én miért ne... ha ő, akkor én is. Így lettek a közvagyon elrablóból a csalás istenei, főnről lefelé táguló spirálban. Szerencsére vannak szorgalmas honpolgárok, akik számolják, mit tettek, s bár ez megszámlálhatatlan, készülnek a kimutatások, mint az, amit egy bizonyos Gyurcsány Ferenc cégeiről köröznek az interneten.

2. És nincs demokrácia amiatt sem, mert itt és most csupán az történik, hogy egy párt egypártrendszere helyett egyes pártok korrump rendszere vág magának rendet. Hull a kalász, hull a fej. Gátlástalanul pusztít, mint a nagy kaszás. És tudjuk: a nagy kaszás örök életű. Ezek is? Elképzelhetetlen, hogy a ma az ellenzékben kormányzásra készülő pártok hasonló bűnbe essenek... vagy ha és aki esett, ne jusson ugyanarra a sorsra, mint a fentiek majd.

2009. szeptember. 11. – A távlatról – vízió a fejlődésért I.

Talán nyílt kapukat döngöttek, de ezúttal mégis szeretnék kopogtatni, mindaddig, míg hallható lesz.

Minden bajunk mellett a legfőbb, hogy nincs a fejlődésünknek mindenki által követhető távlata, stratégiai összképe, méltóbban: nincs víziónk. Olyan biztosan nincs, amelyre minden felfűzhető és a nagy többség érdekében praktikus is egybeesik, miközben a nemzet egészének fejlődését eredményezi. Nem is könnyű feladat, magam nagyot tévedhetek, de hátha nem...

Az idegenforgalom, a turizmus, a vendéglátás – ez volna, lehetne az a lánc, amelyre a szemeket fel lehet fűzni. Tudom, brutálisan egyszerűen hangzik ez az olyan levegőben repkedő, és ott is rekedt fogalmakhoz képest, mint innováció, a tudás társadalma, az informatika társadalma stb... Mégis megpróbálok érvelni mellette, sokrétűen.

Magyarországnak szorgos népe van, illemt ismerő, előzékeny, szerény nép, a vendéglátás – legalábbis a régi, hagyományos, szívből jövő – a vérében van, sokkal inkább, mint akárhány népnek, nemzetnek. Genetikusan erre termett. Természetesen az a jövő idegenforgalmában egy teljesen más minőséget kívánna, erről még szólok, de a gén adott.

Magyarországon az elmúlt 20 évben egy területen történt monumentális fejlődés, amelyben ugyancsak megelőzzük a velünk járó társakat: ez pedig az infrastruktúra, a legszélesebb értelemben, beleértve a kommunikációt is. De ideértve a hőforrások, a gyógyvizek feltárását és elérhetőségét, az ország legkülönbözőbb pontjainak viszonylagosan gyors elérhetőségét stb.

Magyarországon a vállalkozói habitus a kis- és közepes vállalkozások és főleg a családi vállalkozások szintjén szintén genetikusan megalapozott – a praktikus, rafinált magyar elme és viselkedés, a talpraesettség nem mítosz –, de ez mindmáig kielégítetlen, légüres térben ügyetlenkedik, illetve kényszerpályákra, vakvágányra, zsákutcába terelték.

Magyarország geostratégiai helyzete – korábban kivívott tekintélye és földrajzi fekvése – centrumszerepet ad neki Európa közepén. Természeti adottságai ezt kiemelik, változatos hangulata és kitűnő klímája vonzerőt gyakorol a kontinens, a világ más népeire.

Magyarország lesüllyedt. Lelke elhanyagolt, lakossága szétesett és széthúz, mobilitása nagyon korlátozott mind a határokon belül, mind a világban, szakmai és önképzése megrekedt. Magyarország lakossága perspektívátlan, nem tudja, mi a célja, mire képes, mit várnak tőle. Nincs testre szabott feladata, olyan, amelyet megért, s amelyet követni tud, amelyben megtalálja saját – egyébként távolról sem mohó – egyéni számításait: csendes gyarapodását. Az ehhez vezető úton szívesen tanul, mert tanulékony; szívesen áldoz pénzt a sajátjából is, mert tud áldozatot hozni; s szívesen dolgozik ezért, mert egész életében ezt teszi, sokkal inkább, mint bármely más nép, nemzet, amelyek közül a gazdag csoportnak nincs szüksége rá, a szegényebbeknek pedig máshol vannak a hangsúlyai...

Magyarország tanulni, dolgozni, gyarapodni akar, s most nem tud. S nem érdekes számára az a baromság, hogy mikor érvük utol a fejlett országokat. Soha. Magát akarja hasznosítani, ennyi. S ennek eleget lehet tenni egy fél vagy egy egész emberöltő alatt, azaz 20-30 év alatt, oly módon, hogy minden lépés már holnap elkezdődik, s minden eredmény már holnapután élvezhető.

EZÉRT MAGYARORSZÁG VÍZIÓJÁT AZ SZOLGÁLJA, aki a nemzeti fejlesztési stratégiák, politikák, tervek közepébe az idegenforgalmat állítja, mint fő célt és mint (sok) mindent elrendező erőt. Az idegenforgalom fejlesztése nem a mag, amelyet elvetünk, s majd egyszer talán kikel. Ez maga a fa, amelyet állandóan ki akar vágni valaki, ahelyett, hogy ápolná, nevelné. Itt áll a kertünkben.

A kis- és közepes vállalkozások élénk fejlődésének legfőbb terepuma.

Az elnyomott agrártermelés, az elsorvasztott élelmiszeripar, a hazai élelmiszer-választék (-ellátás) kiemelésének legjobb útja.

Az ország újjá- és felépítésének legfőbb fizikai mozgástere – ő az építkezések állandó láncolata. A motor szerepét játszó építőipar fellendítésének gyors útja – nem az energetikai szektor erőszakolt fejlesztése a mi valós választási lehetőségünk.

A legmozgékonyabb, az export- és importfüggőségnek legkevésbé kitett szolgáltató szektor, ahol – a belföldi turizmus várható és sokirányú felerősödése miatt – nincs primer módon kitéve a külföldi függőségnek.

És mert ez a fő bajunk: a külföldi függőség (a multik gazdasági nehezékétől az adósság minden fajtájáig), a turizmus mint magyar minőség függetlenít.

A foglalkoztatás felvirágoztatásának kulcseleme. Gyermekek és nagymama találkozása a tanulásban és a munkában. A család erejének kovásza.

A leszakadt és reménytelenné vált régiók felzárkóztatásának fő eszköze – nincs senki eleve behozhatatlan hátrányban. A sivataggá váló Alföld totális megújulásának terepe. Kelet-Magyarország felzárkóztatásának egyetlen lehetséges reális útja.

A hétköznapi, de nagyon is valóságos, mindenkire kiterjedő megújulás, az innováció forrása.

A politika közvetlen hatásainak és beavatkozásának legjobb ellenszere, a gazdaság és a társadalom fertőtlenítése a politika által okozott népbetegségtől ily módon lehetséges.

Az egyéni érvényesülés s a kis közösségek legerősebb motorja.

A nálunk nélkülözhetetlen és nagyon megbízható **CSALÁDI VÁLLALKOZÁS**, **CSALÁDI** (tehát nem egyszerűen „falusi”) turizmus, idegenforgalom megteremtésének legbiztosabb útja.

A célorientált szakmai – és kiemelten nyelv- – tanulás, képzés biztos világa. Az idegen nyelv tanulása általánossá, tömegessé tételének, a szélesebb értelemben vett

magyar dolgozó lakosság nemzetközi bekapcsolásának egyetlen módja, világos egyéni érdekek alapján. Ennek általános fejlődésünkre gyakorolt hatása felbecsülhetetlen, elzáró nyelvünk hátrányát csökkentve.

A sor folytatható, s minden pont külön teljes kifejtést igényel.

S persze mindennek csak akkor van értelme, ha valaha egy új állam, egy új kormányzat, egy új nemzet képes az általa a középpontba állított feladatnak – az élhető, testben és egységben, lélekben gyarapodó hazának és milliányi családjának – **minden mást alárendelni**: az ország iparági szerkezetének átalakítását, természetesen mindig a leghatékonyabb, legkorszerűbb, s nem gagyí irányban; az adóztatás, a támogatás egész rendszerének kemény átalakítását.

Egy ilyen ország arra is képes, hogy új arcot nyerjen a világban, olyat, ami nekünk nagyon is jár népünk ragyogó tulajdonságai alapján. Megtette ezt 80 éve Svájc, 50 éve Ausztria, 30 éve Spanyolország. Stílusosan, erővel, a nemzetük felemelésével.

Igen jelentős még a felhasználatlan – sokszor eltékozolt – uniós forrásunk. Jobb nemzetek a városok központját nem ilyen forrásokból újítták meg, nem szökőkutat, díszburkolatot és uniós játszóteret építenek, hanem megújítják a gazdaságukat, amelynek révén tehetős polgárság erősödik meg, és annak a dolga a szép városközpont – volt ez így már Magyarországon is, 100-120 éve.

(Idézek egy sorsunkat szívében viselő barátom, Nagy Endre nekem írt, ide vonatkozó leveléből a falusi turizmus kifejlesztését illetően – bár én szívesebben használok a **családi turizmus** tágabb fogalmát:

„Aki hajlandó rá és akarja bővíteni szűkebb környezetét, kaphatna egyszeri, vissza nem térítendő 1/2 – 2 millió Ft-ot, ami – Neked nem kell mondani – Kelet-Magyarországon nagyon sokat jelentene, épülnének vendégszobák, fürdőszobák stb. azon helyek vonzáskörzetében pl. ahol 15-20 km-es körzetben már ma is működő turisztikai vonzerők érvényesülnek. Persze ez más szemléletű adópolitikát feltételez, és egészen más kereskedelempolitikát eredményezhet.

P. s.: 7300 euró/család = kb. 2 millió Ft. Ennyi összeggel 500 000!!! család esetén ez 3 650 000 000 euró, ennek jelentős része, ha beépítik e kis családi vállalkozásokba, áfa, munkabér, építőanyag stb. lesz és a helyi kisvállalkozóknál költik el... ha van ennek realitása, egészen biztosan meg fog mozdítani legalább ennyi saját forrást, munkát stb. szóval megérné, és a lényeg: az emberek közvetlenül részesülnének uniós vagy hazai költségvetési forrásból...”)

De ez a mától nagyon messze van. Mert egy ilyen álomnak, vízióknak alá kell rendelni az egész gazdaságfejlesztést, a külső és belső források felhasználását, az egyes ágazatok preferált fejlődését, a politika háttérbe vonulását, egész európai, sőt világméretű külpolitikánkat (nagyon erősen beleértve, hogy a fenti hatásokat „átadjuk” a határon túli magyarságnak).

Egy ilyen világban egyszer újra fejlődhetne a ma halálra ítélt Kelet-Magyarország (s megint megemlítem ennek hatását Erdély, a Felvidék és a Délvidék, Kárpátalja magyarságára). Az Alföldet csatornák ezrei tennék termékeny földdé, a vizeinket nemcsak nem szennyeznénk, de nem is engednénk szabadon kifutni az országból hasznosítás nélkül.

Ez a Magyarország a környezetében zöld lenne. Tisztaságában fehér. Bőven szárguldo vérében piros. És akkor megfelelne megint magának. Mert most elveszítette magamagát.

2009. szeptember 16. – A távlatról – vízió a fejlődésért II.

A nemzeti fejlesztési stratégia közepébe állítandó, a legszeleesebb társadalmi összehatásaiban értelmezett idegenforgalom kulcskérdése a turizmus és a magyar kultúra (tágabb értelemben közműveltség) kölcsönhatása és GDP-termelő képessége. Egyértelműen összehangolt fejlesztési rendszerben e kölcsönhatás szinergia. (Jelen levülelemhez támpontot ad az, amit 2009. szeptember 11-én, illetve 2008. november 17-én írtam.)

A világnak vannak ismeretei, tapasztalatai a magyar zene, tánc, film, képzőművészet évszázados jelentőségéről, de biztosan nem ismeri a kortárs eredményeket még e téren sem, népművészetünk, a magyar kultúra alkotó erejéről pedig nem szerzett tudomást: ez itt, a helyszínen ismertethető meg a legalaposabban. Nyaranta rengeteg fesztivál zajlik az országban, ezek egy része nemzetközi tekintélyre tett szert, és ez nagyon fontos, mert főleg a fiatal korosztályokat éri el a világban, de alkotóink még messze nem integrálódtak az európai kulturális közegbe, legfeljebb „csipegetik” a kiváltságos köröket, akik intenzív nemzetközi kapcsolataik révén világkártyával rendelkeznek.

Az általam javasolt idegenforgalmi fejlesztés – távlat – kulturális turizmus is, és persze vele, a kulturált magyar közeggel együtt járó konferencia-, egészség-, gasztro-, wellness-, és környezetszerető (naturista) turizmus is, a bio-, a sportturizmus számos,

számtalan új formájával, mindennel, amit a szép élet, a minőségi élet által kitermelt új szükségletek és divatok kitermelnek és diktálnak a világban, és amelyekhez érdemes alkalmazkodni, amelyeket érdemes – élenjáróként – megalkotni.

Kiemelten a népművészetet, annak ezernyi kreatív formáját, s még egyszer leírom: ebben óriási együttműködő, alkotó hátterünk van Erdélyben és a többi határon túli magyar közösségben.

S kiemelten értem a népi, nemzeti hagyományokhoz való visszatérés olyan elengedhetetlen formáit, útjait, mint a lovassport egész vertikuma, a tenyésztéstől a versenyeztetésig, az amatőr lovassportoktól az ősrégi, a világ számára oly misztikusan érdekes hagyományaink ápolásáig, nemzetközi bevezetéséig.

S kiemelten értem a borkultúránkat, de ennél sokkal tágabban azt az összhatást, amelyet egy zölddé tett tiszta Magyarország gyakorol népe mindennapjaira, igényességére, és a világ elismerésére emiatt.

A kultúra középpontba állítása legalább olyan erejű, mint az, hogy egyszer elindultak felénk gyártani az autóiipar, a nemzetközi elektronika nagyágyúi. A különbség az, hogy emez mi vagyunk, amaz pedig ők – s mi a szolgáik.

A I. és a II. részben leírtak nem azt sugallják, hogy hozzuk létre a „népi kohókat”, amint Kína tette a 60-as években. Mindent a csúcstechnológia, a legjelesebb nemzetközi minőség szintjén, beleértve azt is, hogy az ipar, az egész gazdaság, jelesül az agrár-élelmiszeripari szektor csúcsejlése sem maradhat el – nem marad el, de beilleszkedik egy általánosabb, szélesebb körű, megvalósítható nemzetstratégiai célrendszerbe, amely 2-3 évtized következetes munkájával – de a kezdetektől érezhető gyors eredményekkel – új pályára állítja az országot, mindenekelőtt benne élő lakosságát.

Amely e folyamatban volna olyan erős, hogy soha többé ne engedje hatalomra azokat, akik kiárusítják mindenét, legfájdalmasabban a földjét, ami a hazája egyben.

2009. szeptember 17. – Törnek, vagy törnek-zúznak?

Hogy törnek-zúznak, az nem kérdés. De törnek-e, szakadnak-e? S most nem a választási kudarcokra gondolok, hanem hogy... mi is van, mi is lesz velük? A MaSzoP-pal és társaival.

Az MSZP-nek nincs vezetője. Ez a legmarkánsabb kijelentés, amit velük kapcsolatban tehetünk. Miért nincs, hogy lehet az?! Azért nincs, mert létük abból áll és annak

köszönhető, hogy állandó, milliányi elvtelen kompromisszumot kötnek egymással, egyetlen célért, a hatalomban maradásért, és eközben felőrölték egymást, felőrölték magukat. Nem meglepő, hogy nincs vezetőjük, nem is volt soha 1989 óta, amikor ugyancsak elvtelen kompromisszummal jöttek létre, amikor is a négy pár összekulcsolt, győztesen magasba tartott kéz tulajdonosa Nyers Rezső, Pozsgay Imre, Németh Miklós és Horn Gyula volt. Azóta soha nem volt vezetőjük, Horn utólag, az SZDSZ-szárnyal együttműködve lett miniszterelnök, Medgyessy ejtőernyősként jött a szociális megújulásával és a milliárdosok küldötteként, Gyurcsány a csíny csúnya csapása, Bajnai még bensőségesebb csíny, hihetetlen kompromisszumok – előre lezongorázott – végeredménye.

Azt sem tudják, mire, miért, kivel kötnek kompromisszumot, a lényeg: maradjanak.

És ez felőrölte őket. Ma nincs senki, akiben meg tudnának állapodni, akiknek a neve fut, az olyan röhejes, hogy tényleg... jöjjön csak, jöjjön. Senki, de senki nem vezeti őket, szánsalman fordulnak a tagságukhoz, hogy netán nem akarnának-e új vezetést – fél évvel azután, hogy megválasztották őket azt követően, hogy azelőtt már megválasztották, talán már nem is tudják, hogy kit.

Egy ilyen társaságot hagyni kell, fussa a maga köreit, kifulladásig. Ha nem járna azzal, hogy most is ők vezetik (félre) az országot, szórakozhatnánk is, de persze most már világos, hogy tavaszig ők fogják. Tudjuk, mit hagynak hátra.

Azt azonban érdemes figyelembe venni, abból érdemes következtetéseket levonni, hogy sem az MSZP-nek, sem az SZDSZ-nek, sem az MDF-nek nincs vezetője, nincs vezetése.

E következtetések levonásához a Fidesz vezérkarának megvan minden tudása, adottsága.

Én magam csak annyit tennék hozzá, hogy a szakadásuk valószínűsége erősödik. Gyurcsányi idegrendszere nem bírja ki, hogy nyugton maradjon a taccsvonalon, erős az érzésem, hogy pártot fog alapítani, és viszi magával azok tömegét, akik mindig akciózni akarnak, fertőzött vérükben. S Szili Katalin sem véletlenül mondott le posztjáról. Ez a két fő irány nem sokáig fér meg egy fejteltenben.

2009. október 5. – Egy nyúlfarknyi hírhez, melyben sok a gyalázat

Megjelent egy hír, miszerint nem fogja (ez a mostani banda) többé támogatni a két tannyelvű iskolákat, a két tannyelvű tanítást. A ma benyújtott költségvetési tervük

nem is tartalmazza ezt a tételt, vagyis részükről eldöntötték. Most hagyjuk az átve-
rést, amit a szülők éreznek majd, nagyobb itt az ív!

Az élet örömeit habzsoló szocialista-szabaddemokrata ifjak szülei révén több mint
60 éve élvezik a rendszerek áldásait. Mindent megkapnak. Ezen belül 1990 óta,
amióta mindent szabad, szabad tehát minden állami, nemzetközi forrást – ösztön-
díjakat, kiváltságok hatalmas hálózatát – önmagukba, gyerekeikbe áramoltatni. Na-
gyon meglepődnél, ha megnéznéd, megfelel-e a magyar rögvalóságnak, a lakosság
összetételének az, hogy kiknek a gyerekei milyen hazai és nemzetközi közösségi
forrásokból jutnak – na nem Ázsiába! –, Nyugat-Európába, Észak-Amerikába.

Természetesen e szűk értelemben vett elitképzés beltenyésztű gyerekei sokféle-
képpen tanulhatják így a nyelveket, hogy aztán majd „az élet iskoláján, mikor nyel-
veket kell tudni”, véletlenül csak és főleg közülük lehessen választani, mert hogy
„ők felelnek meg”.

A magyar iskolai képzésben vannak olyan vívmányok, amelyek valamelyest csök-
kentik ezt a szemérmetlen előnyszerzést. Ilyenek a két tannyelvű iskolák, ahol szerte
az országban egyszerű emberek tízezeinek a gyerekei kapnak esélyt arra, hogy egy
másik nyelvet jól megtanuljanak – más úton soha nem kerülnének ebbe a helyzetbe,
ők nem beltenyésztet. Tízezrek esélye! Külvárosokban, vidéki városokban is.

És most ezeket kirúgják az esélyből, nehogy rontsák majd a jövőben amazok
mozgás- és életterét.

Ha valamit tennék, én bizony azt tenném, hogy nagyon alaposan megvizsgálnám,
hogy a magyar állam és a magyar állam által teremtett milliókból nem állami kap-
csolat révén kik is jutnak el a külföldi képzés – majd a munkaválasztás – krém-
világába. És ha biza' azt tapasztalnám, amit amúgy is tudok, megszüntetném e
kiváltságot, akármilyen nehéz lenne is – mert nagyon rejtett, szövevényes szövöd-
mény –, és oda áramoltatnám mindezt, amit most éppen meg akarnak szüntetni:
az egyszerűbb világ híveit tanítandó idegen nyelvekre, kultúrára, a világban való,
Magyarországot, s nem a nemzetközi rokonságot szolgáló (és kiszolgáló) aktív
szakmai munkára.

Elvágni tízezreket a világtól, mikor ezer szállal vagyunk hozzákötve?! Micsoda
aljas, monopolista terv?!

Ne engedjétek, kérlek.

2009. november 17. – Sajóbáony baja

Őszintén gratulálok állásfoglalásaidhoz a legutóbbi és legzavaróbb belpolitikai vál-
ságsjelenség, a sajóbáonyi szindróma, az ottani zavargások kapcsán. Itt aztán min-

den rajta van a térképen, minden szereplő, felelőség, zűr, felelőtlenség és drámai felhangok.

Állásfoglalásaidban az arányosság, a kiegyensúlyozottság együtt van jelen az igazsággal. Le kell hogy peregjen róla a Téged is belerántani akaró komolytalan – nagyon is komoly! – hecc.

A gárdistákat sem betiltott, sem annak idején még jog alapján működő szervezetükben, sem a benne részt vevők magánemberi mivoltában semmi sem hatalmazhatja fel arra, hogy ők mondják meg, ki és miben hibás, mégpedig oly módon, hogy igazságot is képesek szolgáltatni. Sok buta ember, szándék, tett bújna meg e jog mögött.

A cigányokat semmi sem jogosítja fel a törvényen kívüliségre, a törlesztésre, az önkényre. Sok buta ember, szándék, tett bújna meg e jog mögött.

A rendőrséget semmi sem menti fel a bénasága miatt. A rossz felszereltsége sem. Más problémák vannak itt, az összezuhant állami fegyelem őrei mit védjenek, ha az összezuhant, s őket is temeti maga alá?

A kormány bűnét semmi sem mossa le. Nem csupán azt a torzulást, amely abban áll, hogy alkalmatlan erő kormányoz. Nem csupán azt, hogy a hitelét vesztettet a veszett sem követi. Hanem az a gond, hogy ők ezt azért hagyják, hogy felhasználják a Fidesz ellen, mondván, a „jobboldal” a felelős, egybevéve a Fideszt, mindenkit, aki rá szavaz, s a Jobbikot a gárdájával. Ügyetlen, baljós következményekkel járó kabinpolitika ez, kamarilla, kamarások nélkül.

Csak abban akartalak buzdítani, hogy helyes, amit képviselsz. És nekünk majd azt kell látnunk, hogy eszerint is kormányoztok.

2009. december 1. – A médiáról

Látásólag nagyon messze esik a napi ügyektől, amiről most röviden szeretnék írni.

A Magyar Nemzet – és később ezzel párhuzamosan a Hír Tv – sok vonatkozásban kiemelkedő, a hazai sajtóban példátlan funkciót tölt be. A kulturális missziója mindig is nagy elhivatottságról és hozzáértésről tanúskodott. Az utóbbi 7-8 évben a tényfeltárás olyan magaslataira jutott, mint senki más. A hazai korrupció leleplezésében, a hatalommal visszaélők elleni küzdelemben minden másnál hatékonyabb. Nagy kitartással képviselte a legnehezebb időkben is – pl. 2002 és 2004 között – a konzervatív, nemzeti jobbközép nézeteit. Alkotta is ezt a nézetrendszert, s ez mindennél többet mond.

Tudni kell azonban, hogy ellenzékben – bár nagyon nehéz – a bátorság egyszerűbb a demokratikus országokban, és mi ilyen ország vagyunk. Sokkal nehezebb helyzetbe kerül egy lap, ha az általa támogatott politikai erők, szövetségek, érdeke rendszerek, a nemzet e mögött álló része kormányzásra kerül, azaz ő lesz a hatalom első számú képviselője.

Egy lap csak nagy vajúdasokkal és megalkuvásokkal szolgálhatja a hatalmat. Még akkor is így van ez, ha a hatalom egyébként megérdemelné ezt. Általában azonban

nem érdemli meg, s ha mégis igen, akkor sem jár neki. A hajbókolás nem jó tanácsadó, egy lap, egy tévé számára pedig nagyon is veszélyes magatartás.

Ha a Fidesz és szövetséges tábora kormányzásra jut, leegyszerűsítve ő lesz a hatalom is. Az eddig vele egyetértő, őt támogató médiától nem várhatja el a támogatás ugyanazon szintjét, légkörét és következetességét, mint amit közös ellenzékben megtehetett a párt és a média. A tömegkommunikáció nem lehet szolga. Mert akkor többek között elveszíti a tömegét, és kommunikációja magára és pártjára szorítkozik. Ők ugyan jól egyetérthetnek, de minek, és kinek.

A kormányon levőké – a Tietek – lesz a felelősség, hogy segítsetek áthidalni ezt az ellentmondásos helyzetet, ami óhatatlanul kialakul. Nagy politikai és kommunikációs érzékenység, kifinomult ízlés és türelmes munka kell ahhoz, hogy a Magyar Nemzet, a Hír Tv, és más lapok, csatornák ne kerüljenek a szolga szerepébe, s ezen a kényes területen feszültség se keletkezzen. Ebben a Ti magatartásotok a meghatározó. S bevallom, nem azt látom az elmúlt 20 év történetéből, hogy a FIDESZ esetében a legfőbb erények közé tartozik a hozzáértés a médiához.

Most hosszú idő következik: érdemes lesz megtanulni ezt az együttműködést.

Az ezen az úton, a baráti sajtóval szerzett jó tapasztalatok segítenek abban, hogyan működjön együtt a kormány a közszolgálati sajtóforumokkal. Mert az sem kisebb feladat. A képlet ugyanazon okból hasonló: a közszolgálati sajtó sem lehet szolga. Olyan megbecsülést érdemel, amekkora az egyes közszolgálati intézmények szakmai színvonala. Ha az erős, akkor érdemi partner kell, hogy lehessen. Ha gyenge, akkor szakmai színvonalukban erőssé kell tenni az ott dolgozó csapatokat, ha kell, komoly cserékkel, és szintúgy partnerként kell dolgozni velük. A megsértődés, a zsörtölődés, a dac és a dafke nem a jó kormányok dolga.

2009. december 4. – Gyerek a fürdővízben!

Tavasszal azt írtam, Bajnai nem Gyurcsány. Programjának lényege ugyanaz, de míg az utóbbi okozta a bajt, az előző kezeli. Rákényszerül. És ez nagy különbség. Erkölcsi értelemben, és ami az országnak okozott kár mértékét és jellegét illeti, nincs különbség közöttük. Ebben az értelemben ugyanaz az érdekkör, ugyanaz a csaknem egy évtizedes rablás. A kár mértékéről még fogalmunk sincs, de tudom, sokkal nagyobb lesz, mint ahogy a közvélemény gondolja, és a gyógyítás sokkal fájdalmasabb lesz, mint azt a közvélemény a Fidesz-kormányzástól szeretné remélni.

Bajnai mégsem Gyurcsány. Az utóbbi egy skizofrén elmetűnet, magatartásában anarchista hazardőr, az is volt mindig. Bajnai azonban szakprofi. Ne becsüld le egyrészt annak az intézkedéscsomagnak a tényleges, reálszférákra is kiterjedő hatását, amit a neki hagyott egy évben megvalósít. Másrészt ne becsüld le annak a stabilizáló hatását, amit az emberek jó részének a tudatában elér. A Gyurcsány-féle katasztrófa-korszakhoz képest az ő egy évét – emelkedő számban – sokan úgy fogják értékelni, hogy stabilizál, sikeresen szanal, neki ez jutott, és ezt jól végzi. Nemzetközi fogadtatását sem szabad leértékelni. Ez meg fog látszani a szocikhoz visszatérő szavazókban, akik alig várják, hogy valami sikerre hivatkozva újra aktivizálják magukat (ellened is).

A Fidesz-időszak fő feladata a gazdaság, és sokkal szélesebb értelemben a megbénított társadalom dinamizálása. De közben, erre készülve, és ezt végrehajtva elemezni kell a Bajnai-korszak intézkedéseit, és átvenni, érvényesülni hagyni belőle minden olyan elemet, ami úgy stabilizált, hogy közben nem fojtogatott. Vannak ilyen elemek.

A fürdővíz, amit kiöntünk egy hatalmas mozdulattal, bűdös, áporodott, baktériumok hemzsegnak és tenyésznek benne. De a fürdővízben egy kisgyerek sír. Nem a miénk. De attól a pillanattól a miénk, amikor úgy döntünk, hogy nem öntjük ki a lavórban levő fürtelemmel együtt. Élet, sír.

* * *

S 2009 végén, nem sokkal a választások előtt egy idézettel búcsúzóom:

„Az istenek csak azt a hajót segítik jó széllel, amelynek hajósai tudják, mely kikötőbe tartanak.”

Én tudok egy ilyen kikötőről. Alig ismerik manapság. De minden jó hajós szeretne egyszer eljutni oda. Ez egy **korrupciótól** mentes kikötő. Ez az igazi kapitány fő iránya. Juss el oda. A ti hajótokról is dobjatok a vízbe mindenkit, aki korrupt, ne juthasson oda fertőzés semmilyen úton.

Vesztegzár alá veszik, és mint leprásokat örök életükben elkülönítik, ha kell, kiközösítik itt a megvesztegetőket és a megvesztegetetteket egyaránt.

A korrupció kiirthatatlan. Mióta a pénz, ez is lételeme az emberiség történelmének. A pénz a legáltalánosabb értékmérő. A korrupció az érték legáltalánosabb tagadása, a bűn maga. Mocsok, undorító fertőző anyag, amely testben és lélekben egyaránt gyorsan terjed. Magyarországot megfertőzte, jobban, mint másokat, jobban, mint máskor, jobban, mint ami elviselhető. Jelen van mindenütt, szaporodik, nyolcadik

éve gátlátalanul fertőzik vele az országot, néha már azt hiszem, szándékosan. **Ki kell vágni a gyökerét.** Idő lesz rá, mert ez a társadalom egyben meg is unta, hogy fertőző ólnak használják, hogy disznónak nézik, és úgy is etetik. Elfogadja a moslékot, de szíve mélyén undorodik tőle. Ezért *hosszú távra fog bizalmat adni annak, aki megmenti ettől a fertőzéstől.* Aki – ha megérkezik a kikötőbe – betegségmentes hajót irányít, éles pengével kivágja a góccokat, megszünteti a kórt, és egy új kort lesz képes útnak indítani. Ha erre nem leszel képesek, ha nem leszünk képesek rá, akkor egy jó szót sem érdemlünk a jelenben és a jövőben.

2009. december – Drogvész (dögvész): életformánk védelmében

Nem a gazdaságról, nem a társadalmi feszültségekről, nem a visszaesés szociális káirairól írok most. Mélyebben lappangó, átfogóbb bajról, veszélyről. Amelynek a mi kis, körbezárt, fejlődési ütemétől megfosztott országunk jobban ki van szolgáltatva, mint az erőtől duzzadó, legyen az akár csupán lelkierő is.

Az elmúlt három-négy évtizedben a fejlett világban lezajlott, és nálunk is érvényesülést kereső folyamatok egyik lényege az, hogy a közösségek összetörnek, az élet értelme homályossá válik, és anyagi dolgokhoz kötődik – amelyek, ha nem elérhetőek, az élet is veszít szépségéből –, egymástól elválasztva, egymás ellen könnyen kijátszva élünk. Ez a *gazdasági-szociális darwinizmus*, az újkonzervatívok által elterjesztett pestis, neoliberalis ösztűzzel, amely támadás elsősorban a vallás, másodsorban az egyéb hagyományos értékek, a család – férfi, nő, gyermek szerepe –, a nemzet ellen folyik. Célja, hogy gyengítse és az útból félreállítsa őket. Szabad világban az erősnek mindent szabad, a kell!-t csak a gyenge tűri, viseli, örök meghát-rálásban. Ezáltal azonban a társadalom elgyengül, mert elveszíti emberei többségének lehetséges alkotóerejét. Mi magyarok, a neoliberalizmus szolgálói itt tartunk most.

Döntő jelentőségű, hogy itt maradunk-e. És most csak a *tudatunkról* beszélek. Szétesik-e a társadalmunknak kívánatos közösségi tudat? Bizonytalan származású ellenkultúrák elgyávult áldozata lesz-e a magyar közgondolkodás, közerkölcs, kultúra, szellem?

Kiragadok néhány példát. Kiiiktatták, mert működési lehetőségeiktől megfosztották a *művelődés* házait azokon a kistelepüléseken – százával –, ahol ez volt a szellemi közösség egyetlen fóruma az iskolák és templomok mellett. Fejlődni képtelen, sőt éppen elsorvasztott helyzetbe kerültek az iskolák, a közoktatás. És a hit világa szűkül, mert papjai, egyházai és hívei nem kapnak megbecsülést, fölösleges, korszerűtlen tehernek minősítettnek. S mi lép a visszavonulás helyébe? Semmi. Kereskedelmi tévé, árureklám, értékvesztés. Ezek az új tudatmódosító szerek.

Sok száz éven keresztül nyújtott szilárd erkölcsi és közösségi támaszt a vallás. A kor, a XIX-XXI. század általános vonulata az, hogy ezt kiiktatja. Sok hívő ember válik bizonytalaná. Tény, hogy ma a vallás az emberek tömegének nem kínál kézzelfogható tanulságot, hisz ezt a korszakot a „most”, a „pillanat”, az „élvezd az életet, itt és most” felfogása jellemzi. Azért, mert ez tényleg kellemes, s azoknak, akik irányítják a folyamatot, csak az így felfokozott fogyasztás hoz temérdek hasznot. Tény tehát a vallásos, a hittel összefüggő szilárd bázis meggyengülése. De mit ad helyette a ma Magyarországa? Győzikét. Szándékosan.

És mit ad még? Nagyon veszélyes dologra szeretném most felhívni a figyelmet! A drogvész. A homoszexuális-transzvesztita önmutogatás. A napi rablás (az állami szintre emelt korrupcióról, mint a fő bűnösről korábban bővebben írtam már). Sorolhatnám, de megállnék e háromnál. Látszólag periféria a társadalom nagyobb bajai között, és meg kellene tanulnunk élni ezekkel is, mint ami a kor követelménye. Halljuk majd a híreket a jövőben is, hogy Hollandiában vagy éppen most Csehországban hogyan legalizálják a **drogfogyasztást**, s jön majd a nyomás, hogy nálunk is engedni kell ebben. Az Istenért, ne! Amikor a drogfogyasztás bekerül a törvényes választás világába, abban a pillanatban megszűnik – jelképesen, és mert a hatása tényleg pusztító: százezrek esetében valóságosan is – minden olyan kapcsolatunk, amely a saját eddigi, hagyományokra, működő gyakorlatra épülő világunkhoz köt bennünket. A drogosokra így hat! De így hat a társadalomra is, amely elnézné, elviselné, megszokná. Tudomásul veszi, mert sok alattomos hullámban beárad ide is a tévhit, hogy lehet ezzel együtt élni. Itt van, legyen. De ne! A legdurvábban fel kell lépni a terjesztőkkel szemben, új maffia ez, hihetetlen anyagi erőforrásokkal és egzisztenciális rombolással. Kegyetlen. Tekintsünk rá úgy, mint halálosan veszélyes támadásra, és irtsuk ki gyökerében. Ez a szétrombolt hitű, megzavart identitású Magyarország könnyű préda lesz, az már ma is, de a java most jönne. Ne dobjuk oda a gyerekeinket, a jövő hatalmas szeleteit mocskos, kapzsi gyilokkereskedőknek. Nem vagyunk sem Csehország, sem Hollandia, semmi más nem vagyunk, mi Magyarország vagyunk, innen ered és ide húz vissza minden felelősségünk.

Elharapózott a homoszexuális térnyszerés. Nem vagyok tudója annak, hogy mennyien vannak, s hogy számuk nő-e, s ha igen, ez mivel függ össze. Azt azonban egyszerű állampolgárként látom, hogy a normális családi fejlődéstől eltérő hajlamuk révén milyen károkozásnak a részesei ők is a kérlelhetetlen és beteges magamutogatásukkal. A család szentségének megkérdőjelezése ez áttételesen. Nem a nemi hajlam ferdesége a fő baj, hanem az, ahogyan ezt népszerűsíteni, terjeszteni szeretnék önmaguk igazolására. Mikor kérdezzük mi meg egymástól a nagy nyilvánosság előtt, hogy mi a szexuális szokása ennek, annak?! Mikor tartok igényt arra, hogy a köz nyilvánossága előtt beszélhessem meg a magamét? Mikor vonulok utcára,

terekre, nagygyűlésekre és nyilvános fórumokra – a médiákon keresztül a legprivátabb szférába, mások családjába-lakásába – azzal, hogy melyek az én szexuális szokásaim, annak a kellékei?! Ócska másolás ez a magamutogatás is külföldről. Majmolás, és majmok. S még egyszer: nem a nemi hajlammal van gondom, nem is volnék kíváncsi arra, hogy tényleg másság-e a másé, ha nem akarná folyamatosan tudatni velem. S nem vághatom pofon amiatt, hogy sértegeti az ízlésemet, a szemérmesség iránti elkötelezettségemet, mert feljajdul, hogy én bántom őt, a kicsit.

Én a kicsit soha nem bántom. Megvédem. A kisgyereket, a kis árvát, a szegény kis kéregetőt, a kicsivé lefokozott munkanélkülit. De mi dolgom más szexuális szokásával, amelyről ráadásul elítélő véleményem is van, az általános érdektelenségem mellett?! Tudom, hogy az agresszív homoszexualitás hogyan csábít el tömegével – a pénzével – egyébként többségi, egészséges hajlamú, kismizett sorsú fiúkat arra, hogy kiszolgálják őt, kétes értékű vágyait. Élvezetük elérésére cinikusan teremtik is a homoszexualitást, nemcsak megélik.

És a napi lopások tízezrei. Az általuk okozott kár mértéke eltér ugyan a nagy rablók – az állam fosztogatói – által okozott rombolástól. De a mindennapi életét élő ember azzal találkozik, ha az utcájában, a kertjében, a szántóföldjén, az erdőjében, a vonaton, az áruházban és a metrón könnyedén meglopják. És növekvő arányban. Mert lehet. Az én nagyapám csendőr volt a 20-as években. Sokáig szégyellenem kellett, nekem azt tanították, hogy kegyetlenül irtották a népet. Azóta kérdezősködtem régi embereknél. Azt mondják, hogy a csendőr dolga nem a kínzás volt, hanem a mindennapi biztonság megteremtése, hogy az emberek nyugodtan éljenek, termeljenek, teremtsenek, hogy ne legyen veszélyben az, ami az övéké. És akkor rend volt, verés nélkül is. Csak most merem bevallani, 61 évesen, amit gyerekkorom óta elhallgatok: a nagyapám csendőr volt, ilyen módon, céllal és hatással. És a kiskunfélegyházi tanyákban nem félt senki. Fent és lent kell büntetni a tolvajt, a gazembert, mert az egyik helyről átterjed a másikra.

Bocsáss meg, hogy ilyesmiről írok. Nagyon gyötör azonban a tendencia, amire ezer példát látok itthon, s persze mindig a „modern, nyitott, nyugati világra” hivatkozva igyekeznek meghonosítani, a szabadság eszményének álmiszérvének örve alatt. A tendencia lényege: *szakadoznak, egyre foszlanak a szálak*, a kapcsok, amelyek életerősen összekötnek bennünket a múltunkkal, az éppen itt kapott *örökségünkkel*, amely nélkül semmik vagyunk. S bár a tudomány szerint majmóból lettünk emberré, nem kell majmokká visszaváloznunk: a külföld silányságait utánzó magyar majmokká, egyik kezünkben egy fonnyadt banánnal, a másikkal pirosra mart csupasz fenekünket csiklandozva, mert milyen jó vidámnak lenni!

2009. december 24. – Leszedett karácsonyfa **Szétáztatott Karácsony**

Kedves Viktor!

Két karácsonyfánk van. Nem arról a hivatalosról beszélek, amit a Parlament elé kitétek. Hanem arról, ami az otthonok többségébe került: az országéba, s nem az Országházba.

A másik körül furcsa had sündörög. Ördögöknek nézném, de azt mondják a hit-tudósok, hogy az ördögök ilyenkor háttérbe húzódnak. A találós kérdés: Kezükben virgács, a nyelvüket nyújtogatják, a patájuk nagyot üt, ha rúgnak vele – mi az? Az ő karácsonyfájukon hatalmas díszek, aranyból mind, a vöröslő csillagok rubintból készültek a tetejére, az ajándékok tömegét fényes autókkal hozták haza, melyekkel nesztelenül surrantak be a magas betonkerítések mögé, senki nem láthatja az ő vidámságukat, ricsajuk nem hallatszik át a brokát függönyökön. Úgyse hallhatná senki, mert az utcáikat magánhadseregek őrzik a régi, a villanegyedekben ott maradt fakabátokba bújva, vagy a rendőrségéhez teljesen hasonló jelvényekkel, autókkal, motorokkal, feladatokkal, privát borzalmak rendbe szedett őrzőiként. Hadrendbe, jobb, ha tudjuk.

Elbújt az igazság, buja a gázság. Összegzésként elmondhatjuk, hogy ez is egyensúly, fordított. Volt olyan világ, mikor a gaz nem lehetett igaz. Igaz, ez csak a képzeletünkben volt így, még soha nem találkoztunk ilyen helyzettel. De lemondhatunk-e arról, hogy lehetne így is?!

Aggatják a fára mohón a lopott díszeket, Ciprusról hozták a cédrust. Cipruson otthon vannak, a tápszert onnan szívják magukba. Mint az aranyos kisgyerekek, tényleg, szinte megható nézni őket, amint ragaszkodva, titkos kéjjel féltik, őrzik ciprusi gyökereiket, babusgatják a jelenüket, amely reményeik szerint a jövőjük is egyben. **ÉS mi** nézzük.

MI egyébként arra se vagyunk méltók, hogy a jövő egyetlen jó szót mondjon rólunk. Amit eltűrtünk az elmúlt csaknem nyolc évben, annak alapján nem nevezném férfiembernek magunkat. Elviseltük és végignéztük a lakosság nagy részének teljes kifosztását. A tönkre hajtott fejünket csóváltgattuk: nézd már, nézd csak, ejnye, tönkön a fejünk, a fejsze alatt! Milyen érdekes! Ilyet még nem is láttunk! Milyen közel van így a föld?! Lefelé lógó szemmel.

Ki érdemelne így szép karácsonyfát? Csupasz jár nekünk, meg a szánk. Végignéztük.

S most itt vagyunk. Az ördögök jól ismerik a poklot, otthon vannak. De mit keresünk mi a pokol tornácán? Ezt érdemli a magyar nemzet? Ezt bizony.

Van innen kiút?

Ugye most az kell mondani emelt hittel, a logika és a dialektika törvényei szerint, hogy persze, van. De innen most nincs!

Teljesen **mást** kell tenni, más úton. Olyanon, amin még nem jártunk.

A legtisztább becsület útján. Nem azon, ahol a becsület ésszerű és megéri, mert a becstelennel szemben úgyszólván győz. Ez ugyanis nem igaz. A becsület nem győz a gazemberekkel szemben, legfeljebb ideig-óráig és véletlenül. Jó esetben örök harcban áll vele, és majd lesz valahogy. Én olyan becsületre gondolok, amely a létünk, amely nélkül nem létezőnk, és amelytől mi is elválaszthatatlanok vagyunk. Vagy van, vagy nincs, és nem is lesz. Oszthatatlan, útközben nem szerzhető meg. Csak az járhat ezen az úton, aki akkor is olyan volt, amikor rálépett. Szívében-lelkében undorodik a korrupciótól, mások kifosztásától, becsapásától, a csalástól. Nem vesz el, hanem ad. S csak akkor lép a közélet terébe, ha ilyen. Ha nem ilyen, kizavarják. S ha nem zavarják ki, mindig megteheti az, akire mint forrására hivatkozik: a választója, a pártja, az ország állama. Mert nem először van az állam, s utána az ország, amelyet szolgál, ha tud. Fordítva kell ennek lennie minden percben.

Mi sem teszünk ajándékokat az emberek karácsonyfája alá egy ideig. Önámítás. A sajátmagunkét tehetjük csak oda. Minden erőnket, minden tudásunkat, minden kapcsolatunkat, ellenszolgáltatás nélkül. A pénzünket, ha van. A vagyonunk egy részét, ha van. Jövőnknek szánt tartalékunkat, ha és akinek van ilyen. Ne tegyünk színes, csillogóan csomagolt dobozokat a fák alá, mert kiderül, hogy kölcsönkértük, vagy hogy alig van benne érték. Lépünk oda a csendben, ajándék nélkül a némán ünneplők közé, mellé, és hívjuk el őket magunkkal: kiirtani a gatz az elbitorolt termőföldeken, visszavenni és újra kinyitni a bezárt munkahelyeket, ahol egykor az embert emberré tevő értelmes tevékenység folyt, s nem spekuláció.

Aki megfosztotta őket a munkától, az emberi mivoltuk lényegétől fosztotta meg. Ezt tegyük vissza a karácsonyfá alá. Ne nevezzük ajándéknak, mert ezzel még nem tettük semmit. Csak annyit, hogy mint majd újra őket, egyszer minket is embernek lehet nevezni. A ránk bízott közösség emberének. Most farkasok marcangolják a szétlopkodott bárányokat.

Mondhatjuk ugyan üdvözült arccal, hogy 2010-ben mi majd meghozzuk a Boldog Új Évet. De ez nem igaz. Ha a szétázott sorsú magyar népnek még lesz annyi ereje, hogy akarjon teljes felhatalmazást adni az állam vezetésére, akkor tehetünk olyat, ami nem sikerült az elmúlt 20 vagy 65 évben: lehet olyan vezetése Magyarországnak, amely a népétől kapja a felhatalmazást az oly régóta várt, s mindig meghiúsult felemelkedésre.

Boldog Országot! Kívánjuk ezt, s ezért érdemes mindent feláldozni – nem a máséért, hanem a magunkéért. Magunkból.

Ez nem lesz új Magyarország. Ezeregyszáz évével, Európában is szokatlanul erős dór oszlopaival a háttérben, és összes felhalmozott bajával a saját ölében Magyarország lesz ez is, mint tegnap, ma, holnap. De ha egy kicsit bátrabb és dolgosabb lesz, ha egy kicsit jobban szereti magát és anyaként viselkedik népének kitaszított millióiival, ha levetkőzi magáról a XX. században rátelepült pestist, azaz a kishitűséget, és elkergeti a kormánykeréktől az ezzel visszaélő, a mindenféle külföldi segítségből élő haszonszerzőket, ha minden nap szebb és boldogabb lesz, mint a tegnap volt, akkor a ma élő generáció elmondhatja magáról, hogy bár bűnös fiú, de megbűnhődve megtalálta és szereti az Árpádtól származó közös apát: a hazáját.

***Utóirat,** amelyet már csak itt, e könyv végén teszek hozzá a csaknem öt éven át írt levelekhez:*

Ha nagyon tömören meg kellene írni a **bajt**, amely ellen, és még rövidebben, **amiért** tenni kellene teljes kormányzati, állami súllyal, előre venném:

Ami ellen:

- frontális és időben végtelen hadviselés a korrupció minden fajtája, forrása és elkövetője ellen;
- a múltból átmentett hatalom, és aztán az újkori csalás eszközeivel burjánzóvá táplált hatalom csorbitását; visszavetését oda, ahol kezdték, s csak annyit engedni, amire képesek tényleges tudásuk révén;
- az idegen hatalom korlátozását és visszaszorítását a mainál alapvetően szűkebb határok közé;
- átfogó elszámoltatást, nem szavakban, hanem valóságosan, egy fokkal keményebb szakszerűséggel, hozzáértéssel, mint amit ők, a kisajátítók gyakoroltak a fosztogatásban.

Amiért:

A szegényekért. Ne kérdezzük tőlük, mi az oka. Először segíts, s csak azután beszéljess a hibájukról, ha van. A fenti folyamatokból hatalmas erőforrások fakadnak e célra is.

1703. június 16.

Gubcsi Lajos: Ismét Vereckénél

Fejetlen országban akasztva, szegényen
Véres test Ungvárnál az erdő szegélyén
A templom tornyában német vas hirdeti
Halállal pusztulsz el kuruc, mint Thököly

Száz, talán kétszáz rongy, benne az embere
Köhögős hajnalban menekvők serege
Térdre rogyva állnak a földön futottak
A rikoltó hajrából szégyenben maradtak

Nagyságos kis Ferkó? *Úgyse jő, úgyse jő!* –
S kétszáz rongy könnyében szétnyílik az erdő
Térdre hull a népe, homloka földbe ér
Jöjjön vagy forduljon, nem tudja a vezér

Ruszin ajkán sikoly, szava szemében él
Koszorú vér, kötés egy bujdosó sebhelyén
Munkács fia szótlán, Esze Tamás rázza
Előre nagyuram! A Tiszántúl várja!

Vesztőhely? Vezérlő csillag, vagy vak végzet?
Vereckénél nem kard, csak kasza, kapa éled
Ám most anyja nyelvén éled az imádság
Látjátok Ilona naccságunk vonását?

Gyöngén kezd a hajnal, méricskélget a nap
Kire vessen új fényt, felkelő sugarat
Lassan egybeolvad rongyos s árva vezér
Menekvő élet a reménnyel összeér

Felszegve bús fejét az új pirkadásra,
Néz a nép hitében bátor kis urára
Ingek alatt kések, szekercék villannak
S Vereckén, mint Árpád, indulunk Munkácsnak

2009.

*1688. január 17. Zrínyi Ilona és a kis Rákóczi Munkács feladásának pillanatában.
Győrfi Sándor szobra A Magyar Művészetért Szoborkertjében*

Gubcsi Lajos

Pol Mix

Börlex

2001. december

Werber és a család

– Pofe ba!

– Nem jó. Pofa be!

– Pofa ba.

– Be.

– Jó, majd legközelebb. Haladjunk. Ketyeg az óra. Nincs sok időm hülyékre.

– Ez itt válogatott csapat, Ron. Az egész országból a legjobbak. Miattad hívtuk össze őket, havonta 10 alkalommal. Hol volt neked ennyi kiváló embered?

– A románok ebben is jobbak, de ezt most hagyjuk. Aprópó románok. Igaz, hogy ma jön Feri?

– A Baja? Nem tudok róla.

– Nem a kicsi, hanem a nagy Feri.

– Ja igen, jön, új terve van a románokkal. Tőlük tanulta.

– Nem tőlük, hanem tőlem. Én mondtam neki két hete, hogy a románokat arra tanítottam meg a választási kampányban, hogyan kell a magyarok iránti harag gerjesztésével feldühösíteni a román polgárt, és aki ebben erősebb, az fog győzni. A magyar ott szitokszó lett, hála Istennek. S mondtam a nagy Ferinek, hogy itt meg legyen szitokszó a román. Azóta ezen dolgozik.

– Már jön is, Ferikém, tessék a pódium.

A nagy Werber azonban nem adta át a mikrofont és a pódiumot a nagy Ferinek, még egyszer megpróbálkozott a pofe ba! felkiáltással, s isten a tanúnk, most végre sikerült elcsendesíteni az aktivisták több száz fős tömegét, akik eddig azon veszekedtek, hogy szabad-e piros nyakkendőt, sálat, vagy piros kokárdát tenni a Megyes elvtárs nyakába, mellére, a szívébe tűzni, persze ezt csak és csupán jelképesen. Valószínűleg azért hallgattak el, mert ők is észrevették, hogy megjött közben a nagy Feri, akiről eddig csak annyit tudtak, hogy a Megyes elvtárs fő tanácsadója – illetve a Feri felesége a fő tanácsadó, a Lára asszony, a Feri csak segíti, mintegy megtestesíti a Lárát, és a Lára anyját, a Piroshka nénit –, és még az is tudták, hogy a nagy Feri hetek óta ezen gondolkodik.

– Min?

- Azt nem mondták, csak azt, hogy ezen.
- Amit a Werber elvtárs mondott a románokról?
- Igen.
- Akkor legyünk csöndben. Nagy dolgok jőnek.

Werber még annyit mondott a mikrofonba, hogy aki nem tanul abból, amit most hall majd, vagyis az ő adaptációjából, amit tovább adoptált a nagy Feri, aki ebből nem tanulja meg, hogyan kell és lehet győzni a gazember-fasiszta FIDESZ fölött, sőt annak az egész teteme fölött, azt szétrúgja a saját lábaival, és visszakergeti a sztyeppékre lóhúst zabálni. Feri vette át a szót.

– Werber elvtársnak igaza van. Ron, igazad van, ezt neked is a szemedbe merem mondani. Tudom és merem, tudjuk, merjük, tesszük. Te győzelemre juttattad a román elvtársakat, ettől a perctől a győztesnek mindig igaza van. S te meg tudtad velük értetni, hogy az ottani magyar románok milyen gigászi veszélyt jelentenek az átkozott – Orbán-anyatejből szívott – irredentizmusukkal az ottani román románokra, s a román románok ezt megértették és győztek. Mert tudtak győzni. Ezt a tudást kell nekünk is megtudni, ezért vagyunk itt most veled és magunkkal, mint egy nagy család.

– Peti, Feri, Peti, Feri – kezdett most váratlanul a mondókájába egy jól begyakorlott női csapat, a mozgalmi kórus. Nem tudni, ki gyakorolta be őket, azt mondják, többen is, egyesek szerint sokan, éveken keresztül, minden táborban és szemináriumon, ingyen kéj.

– Most még nem kell! – legyintette le őket a nagy Werber, és átadta a szót a nagy Ferinek, aki át is vette, betette a saját szájába, megkóstolta, ízlelgette, majd finomnak találván, a következő módon köpte a szavakat tovább:

– Nem kérdés, elvtársak, hogy bár a FIDESZ-szel egyetértésben megszavaztuk a Parlamentben a közös román-magyar szerződést, de ezt én most itt és most semmisnek nyilvánítom, kérlek, szavazatok meg ebben...

– ... megszavaztunk!

– ... mert így most egy új román-magyar politikát tudok megfogalmazni nektek, és Péter (munkásmozgalmi fedőnévén Déter) is magáévá teszi, ezt garantálom nektek.

– Újat akarunk! Újat akarunk! Új Magyarország lesz itt, nem grófok és bárók és hercegek világa, le Orbánnal, újat akarunk! (Az újabb leintésre azt mondták pironkodva a lányok, hogy „ez csak próba volt”.)

– Huszonhárom millió román fenyegeti a mi kis hazánkat. Ide jönnek, hogy elszívják a vérünket. Elveszik a nyugdíjunkat. Elveszik a munkánkat. Elveszik az egészségbiztosításunkat, általában az egész egészségünket. Elveszik a menyasszonyainkat, a meleg pároktól a meleg párjukat, a cigányoktól a cigány életformájukat,

az öregektől a fiatalságukat, a fiataloktól a megérdemelt öregségüket. MI VÉDJÜK MEG AZ ÚJ MAGYARORSZÁGOT!

– Mi, mi, mi! Mi, mi, mi! Új, új, új! Új, új, új! Új Mi! Új Mi! Új Mi!

– Nagyon jó. Alakul az asszonykórus. Ne feledjétek, hogy a fasiszta Horthy-korszakban is a kórusok voltak a munkásmozgalom fő fedőoszlopai.

A nagy Feri szeme megtelt könnyekkel. A fasiszta Horthy-időkben elszenvedett nyomorúságaira gondolt, a megaláztatásaira, a munkanélküliségeire, arra, hogy látástól vakulásig kellett aratnia, csépelnie, éhbérért verni a vasat a gyárakban, és hogy mindennek következtében 1946-ban a világon a legmagasabb szintre hágott az infláció.

– Új Magyarországot építék nektek. A Déter építi, és csak megmondom neki – súgta most a mikrofonba, amelyet éppen e pillanatban tépett ki előle a nagy Werber, aki tehát ily módon vissza(ki)vette a szót a nagy Feri szájából:

– Ez az! Huszonhárom millió éhes száját szabadít ránk, a mi drága vérünkre a román-imádó FIDESZ. Ezt akarjátok?

– NEM, NEM, SOHA!

– Akkor takarodó! Sunnyogjon mindenki haza, azonnal, zabáljatok otthon a saját pénzetekből, szereztek magatoknak szexpartnereket a saját lakásokban a saját aktivistáitokból, s ne itt a központi kampánypénzből, egymáson szexelgetve, a kutyaisztaistenit! A központi kampánypénz az én keretem, meg a Déteré, meg a nagy és a kis Ferié, nyomás haza, ha valaki képviselő akar lenni a Parlamentben vagy otthon a maga saját szemétdombján. Nyomás haza, vagy mondjam még egyszer?!

– Éljen Werber, éljen Werber, éljen a családfánk! – csendben eredni kezdtek a könnyek a kórus arcán.

– Mondjam még egyszer!?

A nagy Feri kissé zavarban, mintegy megalázva, hogy nem ő mondta ezt a telitalálat-szerű zárszót, kezét rázott a nagy Werberrel, s mosolyogva, mintha ismerős lenne, mintha láttuk volna már valahol, talán egyszer, nem is olyan régen a német tribünökön, ilyen magabiztosan mosolygós karlendítéssel intett búcsút a büszke, előre és mindig győztes seregnek.

Zabola és Ustor

– Nem tatom ki!

– De igen, kitátod.

– De ezt hogy’ képzeled?! Nem tatom ki, sem most, sem soha.

– Most. Így ni.

Jajdult egyet, és kitátotta. Nagyon fáj a fülcimpája, amibe belekapaszkodott ez az egyébként ismerős kéz. – Jaj!

– Na látod. Mi fáj jobban? A fülhúzás, vagy a tátott száj?

– Tudod, hogy a fülhúzás. Neked még nem rángatták?

– De. Nekem is nagyon sokszor meghúzták, rángatták, tépdesték. Ezért gondoltam, hogy te is hallgatsz a füledre. Na, most tátsd nagyobbra.

– Muszáj?

– Kérlek, most már ne ellenkezz. A nehezen túl vagy, tátva a szád, hagyd így egy kicsit. És ne kelljen előlről kezdeni, sietek.

Az asztalról felvette a zablát, a hozzá való szíjak már rá voltak csatolva. Egy másodpercig megszemlélte a kikészített hosszú gyeplőt, és mosoly suhant át az arcán, amikor a szemellenzőket is látta kikészítve. A segédek profik. Ő meg híres idomár, a titkosszolgálatok kiképző állatszélidítője.

– Feri, te ezt hagyod?

Feri most hagyta. Meg se hallotta a kérdést. A Parlament ablakában állt, lefelé hajolt, a cicanadrágját igazgatta. Szorosan a testére tapadt, jó futni benne, láthatja mindenki Adónisz-termetét, bajnoki kisugárzását, melyet most teljessé – cserno-bili szintűvé – tett az öröm a látottak láttán. Már látta magát a miniszterelnöki székben, előtte, amint reggelente ebben a cicanadrágban fut le a Rózsadombról, s fut vele az egész sajtó. Az lesz az igazi. Nem ez. Ezt nem szerette. Itt titokban fut minden, nincs kamera, lihegés, kipirult arc. Kinek gesztikuláljon?

– Na, tehát Péterkém. Jó nagyra. Az elején fájni fog, szokatlan lesz. Mindenki megpróbálja szétrágni, kiköpni, fuldoklást szimulál, de végül is nem nagy ügy, a lovaknál már évezredek óta bevált.

– Ferikém, te ezt hagyod?

Feri most már hallott. Kénytelen volt, minden tekintet rá nézett. Ő volt az udvari főtanácsadó. Ő nyerte meg ennek a bugyuta Péternek a választásokat, ő és a felesége. A Klárika, az istenadta tehetség. Meg a Piroska és a bátyja, a háttérben. Micsoda buli volt. – Péter, Péter, Péter! – üvöltötték 2002 első hónapjaiban vörösre gyulladt torokkal az aktivisták, főleg a szervezett nők, kórusban. Ők meg Klárikával – mostantól majd hamarosan Klára asszony!, az istenit neki, tisztelettel, barmok! – csak mosolygott, tudták már akkor is, a választási kampányban, hogy a Péter! Péter! kezdetű strófa mennyivel könnyebben skandáltható úgy, hogy Feri! Feri! Feri! Feri-kém! Kém, kém, kém, ez lesz a visszhang! Istenien kiabáltható.

– Ferikém, te ezt hagyod? – ez már nyöszörgés volt, Ferikét kezdte zavarni a Péter hangjában egyre inkább érezhető zavar, megalázottság. Miért nincs ebben a Péterben gerinc, jellem, római tartás? Nem ezt várja tőle. Nem ezt tanácsolta neki. Mindig mondta neki, hogy keményen, mint ő. De Péter amatőr, az ő kezébe nem való a tör. Ezen a szellemes szójátékon Feri elmosolyodott, fentebb húzta a lábszárán a cicanadrágot, ezt a szójátékot még majd használja valahol. Csitt.

Muszáj volt valamit mondania. Mindenki rá nézett, várakozóan. A segéd kezében a zabla, fényes, tiszta, rozsdamentes acél, bármeddig lehet hordani bármennyi nyállal, azt ki nem kezdi semmi. A titkosszolgálati idomár a gyepelőket méri meg újra és újra, elég hosszúak-e. És itt toporog az ifjú Gál Zoltán is, apjától megkülönbözteti kora és a J.

– Péterkém. Muszáj. Eddig se titkoltam, hogy ez a perc el fog jönni. Te is tudad. Nem beszélünk róla, mert ahogy a szex, a kék, úgy a szobatitok sem – most a parlamenti szobák titkára gondolok, tudod, nem a csajokra – szóval ezek nem lehetnek beszédtema tárgyai. Nem szögeztük meg világosan, de tudnod kellett. Végül is miért éppen én vagyok, voltam a főtanácsadó?

Péterkém is kinézett a Dunára. Szemben a királyi vár. Valójában azt célozta meg. Át kellene költözni oda. Átúszni az árral. Hirtelen meglátta lefelé sodródni az öngyilkosjelölteket. – Amatőrök – motyogta. Aztán hirtelen elhomályosodott a szeme. Megvakarta. Jól látott? Vagy rémkép volt? Köztük úszik ő is? Kellott volna. Jó lett volna átmenni időben a Várba. A hidakon most már nem lehet, és egyébként is, hogyan jár-kelet szárazon a Dunán át, a szájában a zablával. Kinevetik a halak és az emberek, ha látják. – Királyi vár vagy zabla? – ez itt a kérdés, motyogta immáron félhangosan.

– Zabola! – mondta Ferikém, a népies. – Így kell ezt mondani. – Ezen mindenki derült, Péterkém is. Fontos a humor a legnehezebb percekben is. Klárika megsimogatta Péterkém fejét. – Nem fog fájni, nagypapa mesélte, hogy volt, akinek soha egyetlen percre sem vették ki a szájából, úgy halt meg. Te este mindig leteheted.

Péterkém nagyra tátotta a száját. Sült galambról ábrándozott. Helyette egy tömzsi ember vaskos ujjakkal kezdett matatni a szájában. Igazgatta a fogait.

– Hú, hát ezek elég sárgák, Péterkém! – nézegette szakértő szemmel Klára asszony. Ferire nézett, igazolást várt e kérdésben. De Ferit ez nem érdekelte. Öreg a Péter, tudta mindenki. *Kiszolgált csataló*. De éppen ilyen kellett. Csataló, persze, ez világos, ebben a minőségében a régi jó öreg Péter visszaidézte az embereknek a hajdani szép időket, mikor mindenki győztes volt, és jól élt, és volt csikós és gulyás elegendő. És „kiszolgált” is volt, ez a legjobb, a legvonzóbb tulajdonsága, rövid lesz a szolgálat, ők ezt eleve tudták, amikor ezt a lovat akarták és választották. Ők, a Feri, a Klárika, a Piroska meg a bátyja, és az egész acélból szőtt hatalmas háló, hálózat.

– Sárgák a fogak, rosszak is, de jó ez így. Éppen jó. Na, Péterkém, ne szarozzunk, sietek.

Péter megpróbált gyors lenni. Neki is sietni kell, indul a repülőgépe.

– Látni fogják az emberek? És a külföldiek? Mindjárt indul a gépünk, Ferikém, mit tanácsolsz? Van olyan zabla – bocs’, öreg, zabolát akartam mondani, ami könnyen kivehető?

– Nincs. Csukd be a szádat, és akkor nem látszik. Beszélj szűkített artikulációval. Rendben?

Péterkém szolidan próbálgatni kezdte a zabola szűkített használatát. A többiek meg voltak elégedve.

– Mondd azt, hogy „olcsítani”?

– Micsoda, Ferikém, mi a fenét mondasz? Olcsítani? Ilyen nincs.

– Holnaptól lesz. Próbálgasd majd a repülőgépen. Ez egy példa a szűkített kiejtésre. Ha azt mondd, hogy olcsóbbá tenni, akkor az -ó és az -á betűnél nagyra kell kerekíteni a szádat, és akkor nem tudod leplezni a zablát. Az -í mondható zárt szájjal, préselve.

– Ferikém, te mindenre gondolsz, nagyon köszönöm.

Feri köpött egyet. Jó nagyot, mindenki látta. De senki sem tudta, hogy most akkor a Péterre köpött, vagy a saját tenyerébe vidámságból kifolyólag.

– Na, miniszterelnök úr, most jön a gyeplő és a szemellenző. Tartsa egyenesen a fejét.

– Kell ez, Ferikém?

– Valójában nem kellene, elég volna a zabola is. De a népviselet miatt fontos. Az emberek megszokták itt nálunk – tudod, lovas nemzet vagyunk –, hogy ha ló van, akkor gyeplő is kell.

– De minek a szemellenző?

– Hogy te is mexokd.

Az állatidomár segédje itt közbe akart szólni, hogy esetleg elhagyható, mert az már tényleg nagyon látszik, de Ferikém – érezve, hogy mit akar mondani a segéd, persze, hogy érezte, hisz’ tudta ő is – a cicanadrágos lábával, az edzettebb jobb lábával előre seggbe rúgta az állatidomár segédjét, aki erre nem szólt semmi többet. Ment minden rendesen. Elkészültek. Péterkém nagyon jól nézett ki. Népies volt, és ami a legfontosabb, rendezett, fegyelmezett, összeszedett. Ez eddig valahogy hiányzott belőle.

– Tetszik, Klárikám? – ezt nem Péterkém kérdezte, mert ő még nem látta magát a tükörben, ezt Ferikém kérdezte. Ízlés dolgában mindig Klárikám volt a nagyaszony. Meg a Piroska is, de ő most a legifjabb Farkaséknál ebédelt, a Farkas Mihály leszármazottjánál. Piroskáék tudták, hogy a Farkas Mihály nem is Farkas Mihály, hanem Löwy Hermann, de a mese miatt is, meg a történelmi fontosságúvá nőtt hajdani honvédelmi miniszter iránti kegyeletből is megmaradtak a Farkas névnél. Klárikának tetszett. A Ferikém teljes szerelése.

Most, hogy minden rendben volt, szedhették a cókmojkukat, hogy együtt induljanak a repülőterre, az utakon nélkülözhetetlen Klárikával egyetemben. Huszáros volt minden, főleg a felszerszámozott ló. A passzentes cicanadrág is a huszárokat idézte képzeletbeli nagy erővel.

Ferikém észrevette a sarokban az ostort. Nem ő rendelte, csak úgy melleleg hozták a kellékesek a titkosszolgálatról, nehogy éppen annak a hiánya okozzon fennakadást. Nem volt semmi konkrét tervük vele, félre is tették.

Ferikémnek megtetszett a gondolat. Ha már huszár lett a nadrágban, ha már ló is van, tegyünk egy próbát. A jövőre nézve. Biztos, ami biztos. Amikor felgyorsulnak a dolgok, és amikor majd lovakat kell váltani. Akkor azért lehet, hogy kell az ostor. Váratlan dolog történt. A többiek követni sem tudták az eseményeket. Még Klára asszony szemében is riadalom látszott egy másodpercre, de aztán ő gyorsan felnevetett, a többiek lassabban ocsúdtak.

Feri egyetlen mozdulattal oda szökkent a sarokba, felkapta az ostort, és ugyanazzal a mozdulattal – huszáros gyorsasággal, úgy vélte – hatalmasat vágott Péterkém háttára.

Péterkém feljajdult. Ferikém most már kezdte élvezni a dolgot. Még egyet csapott, mint ha legyeket kergetne szegény Péterkém szegény hátán. Suttty!

A mai nap valahogyan a váratlan dolgok történésének napja lett. Péterkém ezt már nem tűrte. A második ostor kikészítette még az egyébként sok rosszhoz szokott vastag bőrét is. És az idegrendszerét. Megbocsáthatatlan hirtelenséggel mind a két hát-só, megvasalt lábával óriásit rúgott Ferikembe. És aztán még egyszer. Az idomár és

a segédje – a helyett, hogy lekötözték volna, vagy a zabolát nagyon szorosra, véresen komolyra fogták volna – Ferikém szakadt cicanadrágját kezdték simogatni. – Fáj? nagyon fáj, Ferikém? Kérdezte az idomár. – Fáj, férjem? – kérdezte a nagyságos kisasszony is – fáj, férjecském? – szomorkodott kérdésében a nagyságos nagyasszony, az Apró kislánya, a Klárka asszony.

Péterkém ott állt elvadultan. Semmi sem hasonlított már e percben a kiszolgált csatálóra. Vérben forgott a szeme, mint a betörésre szánt musztágnak. Rúgott még egyet, most már inkább csak mutatóba, hogy jó lesz vigyázni!, a levegőbe rúgkapált, de félelmetes volt.

– Az istenit neki, te barom ló! – kiabálta, jajveszékelt Ferikém, és mehozta a végső döntést.

Otthon már régen, még a választások előtt, Péter miniszterelnök-jelöltté nyilvánításának pillanatában kimondták, hogy... és itt vissza kell szaladni egy kicsit a múltba, 2001 tavaszára:

– Jó. Őt jelöljük. Őt biztosan megválasztják a nyugdíjasok meg a szociális hálóban úszkáló keszegek. Lusta, mint a lajhár, a munkájával sok bajt nem okoz. Ha kell, félreáll Feri javára. (– A javamra – Feri szükségszerűen így fogalmazott.) Ezt mi így nem mondjuk meg neki, de majd megsúgják a titkosszolgálatok valahogyan neki vagy a feleségének. DE kell a „végső megoldás” is, ha rúgkapálna. Van ilyen? – tehetnénk fel magunknak a kérdést, s mi itt, ebben az Apró-villában összegyűlt derék kis család összetartó tagjai tudjuk, hogy „végső megoldás” mindig kell, és ha kell, van is.

Ebben mindannyian egyetértettek ott, az összetartó kis család. Még egyszer megnézték a dossziét, aztán visszazárták a páncélszekrénybe. Többet ér, mint egy hatalmas köteg bankó. Az bármikor szerezhető, ebből meg csak egy van, itt ni, a páncélban.

És most vissza a Parlamentbe:

– Az istenedet, te barom ló! – kiáltotta még egyszer Ferikém. – Mit képzelsz te?! Állat. Engem mertél megrúgni? Akitől a zabot meg a zabolát kapod?!

Ferikém hangja nem sok jót sejtetett. Péterkém jól ismerte őt, bánta már az elhamarkodott rúgkapálást, jobb lett volna herélt csődörnek maradni, s nem harmadfű csikóként hirtelenkedni. Kétségbeesett szemekkel követte Ferikém mozdulatait.

Ferikém megmozdult. Lassú léptekkel, fájdalmas arccal a telefonhoz lépett, volt neki egy saját készüléke és vonala a miniszterelnöki szobában, amit senki más nem használhatott. Péterkém, látva, hogy a tőránácsadó a telefonhoz lép, rosszat sejtett, lehajította a fejét, és kissé ügyetlen mozdulattal, első patáival teljesen a szemébe húzta a szemellenzőjét. Levegőt is alig mert venni.

Ferikém most szokatlanul csendes volt. Tudta előre a történések fonalát, tudta, hogy mostantól államférfihez méltó komolyságra van szüksége, aki nem törődhet többé holmi lórugásokkal, mert tudta a megfelelő filmből, hogy a lovakat lelövik, ugye? Méltósággal a szemében és a járásában felemelte a telefont, megvárta, míg a vonal túlsó felén illedelmesen köszöntik...

– Gyurcsány elvtárs, persze, igen, én vagyok, igen, mindent értek, méltóságos úr, tehát eljött a végső megoldás ideje, már nagyon vártam, Gyurcsány elvtárs, persze, Medgyessy elvtárs rúgása, igen, tudom, méltatlan... igen, arra is méltatlan, még hogy egy egész ország élén, én mindig is mondtam, hogy nem kellene megválasztani, a fene nagy öntudata, hogy ő már egyszer volt majdnem miniszterelnök is 1989-ben, és hogy neki ez most járt 2002-ben, az ilyenek aztán nagyon el tudják bízni magukat... igen, veszem elő, már itt is van.

– Össze ne keverje a másikkal!

– Nem, dehogy, tudom én a dolgomat, minden nap kikészítem, amikor bejövök ide a hivatalba az önök házába. Itt is van, kérem, hibátlan, kicsit poros, de letörlöm.

– Szóval, azért ellenőrizném. Ugye, az van ráírva, hogy D-209?

– Igen, Gyurcsány elvtárs, mondja meg neki nyugodtan, hogy a kezünkben van, itt van a kezemben.

Ferikém nyugodt arccal lépett Péterkémhez.

– D-209.

– Tudom. Tudom. Bocsánat..

– Akkor rendben minden?

– Persze. Tudtam, hogy tudod, azért is nem hoztam szóba.

– Most csak kiszivárogtatjuk.

– Jó, persze. Mikor adom át?

– Majd szólok. Időben.

– Nyeríteni volna kedvem, szinte. Munkára jelentkezem.

– Pihenj. Még egy-két évig legelezszél a friss, harmatos fűben.

– Szólsz?

– Addig zabla. Zabola!

– És az ostor?

– Ustor! Ustornak mondjuk.

Híd a fellegekre

Szécsényi ma

Leszállt a lováról. Mercedesnek hívták. Leugrott róla, nem leszállt. Hihetetlen erővel dübörgött benne a szív. A pannon pumák és tigrisek szíve. Végignézett a végeláthatatlan Pannónián, melyet magáénak érzett. Vele volt elválaszthatatlan osztrák barátja, a minden ügyben nélkülözhetetlen Strapás Rt. (röviden Róbert, Rt.). Építő elme. Az utak királya.

1825. november 3-ra gondolt, amikor elődje, Szécsényi felállt a Pozsonyi Országgyűlés kerületi ülésén, és felajánlotta teljes évi jövedelmét egy magyar tudós társaság megalapítására és működtetésére.

– Valami ilyen kellene! Valami hasonló! De nem egyszerűen a tudósokért, hanem az egész népért, a teljes dübörgésért, nem támogatni, hanem építeni kell! ÉPÍTENI! Valami nagy ívűt. – Talán egy hidat, ha már Szécsényi Stefánt követjük – vigyorgott Strapás Rt.

– Igen, a híd az mindig jó. Tele van jelképpel...

– ... és pénzzel...

– ... hagyjuk most a pénzt, Strapásom. Híd kell. Nem a Dunán, mert ott bőven van. Nem a Tiszán, mert az kicsi és kiesik a main stream-től kelet felé. Hol a pokolban kellene egy híd?

– Az mindegy, fő, hogy legyen. Nem a híd a lényeg, hanem az építés maga. A magas művészet. Megcsináljuk! – s majd büszkén mondjuk azt is, hogy megcsináltuk!

– Ez a jó, amit mondasz, kedves Strapásom. Nem kókadok, míg meg nem lesz. Nemkókad Jánosnak speciális nemesacélból volt a szíve, ha valamit elhatározott, azt nem hagyta rozsdásodni. Ő, a nagy hidépítő, a nemzet Rákosiija, Gerője, hídverője. Álom suhant át egész bensőjében, gyomrában, eltöltötte melegséggel. Látta maga előtt a számokat, s végtelen boldogság áradt át rajta.

– Mint Szécsényi! Úgy kell! Ő tudta.

Persze nem a 19. század elejének álmodozó, romantikus stílusában, kell egy kis módosítás a 21. század javára. Az nem jó, hogy lemondjon egy éves jövedelméről,

házasodni készül, jönnek majd a gyerekek, benzin is kell a Mercedesbe meg a helikopterbe. Senkit sem lep meg egy kis módosítás. Tehát a pénzzel való takarékos gazdálkodás szent törvénye jegyében keresni kellene ezen az álmon egy kis konyhapénzt, hagyjuk a részleteket, hogy mennyit, az úgysis kialakul magától. Szécsényi ötlete nagyon jó, csak az irányán kell változtatni ebben a nyomorult magyar kényserhelyzetben. Nem adni, hanem elvenni, de mindegy is, az összeg számít, az legyen gáláns, nagyvonalú.

– Segíték kiszámolni – látott bele Nemkókad János gondolataiba Strapás.

– Az nagyon jó lenne, tudod, engem nem érdekelnek a piti kis részletkérdések. Van egy speciális beruházási számtan, mi mindig ezt követjük a szabadok és demokraták szövetségi rendszerében. Az a lényeg, hogy vesszük a beruházás bruttó értékét, és mielőtt még elkezdenénk felosztani piti kis részekre, kimentünk belőle 10-15, néha 20 százalékot. Bebiztosítunk, így helyes. Mert aztán kezdődik a felosztás a sok piti részletre, akkor már nem nagyon lehet követni a számokat, szétfolyik a pénz a reál-folyamatokban. De én ezzel nem akarok foglalkozni, kérlek, oldd meg te magad. Az a lényeg, hogy kerüljön az egész ügy, hidastól, utastól, kerti törpéstől mondjuk 45 milliárd forintba, benne a zászlóshajó, a híd.

– Micsoda!? Az istentelenül sok – hitetlenkedett, majdnem szörnyülködött Strapás, az osztrák fél. – Egy osztrák nem fél, de ezt nem lehet lenyeletni velük.

– Kikkel haver?

– Hát a szocialistákkal.

– Ugyan! És az ő hídjaik, autópályáik?! Hagyj már, te jobban tudod, mint én.

Nemkókad végignézett az ország térképén, és meglátta, hogy Öszödre nincs megoldva a rendes közlekedés. Márpedig Feri oda jár hétvégeken a családjával. Nélküle nem tudja lenyeletni a szocikkal, legyen tehát itt valami Szécsényi-megoldás. Arccal Öszöd felé – mosolygott, már tudta, hogy nyert.

A térkép fölé hajolt. Nem tetszett neki valami. Úgy érezte magát, mint elődje, Napóleon Waterloonál. Győzni kell, de hogyan? Nem akarta ő is elszúrni, mint a császár, a konyhapénz most fontos, házasodni kell előbb-utóbb, meg a gyerekek. Nem tetszett neki, hogy túl rövid ez a szakasz.

– Igen, hát persze, nagy híd kell, még jó, hogy Szécsényi is az elődöm. Nem szeretek számolni, de nézzük csak. Nekem kell három milliárd. A partnak kell legalább a duplája, hogy elnézzék a nagy tervet, s ne okoskodjanak. Az kilenc. Szétszórni is kell 1. Az tíz. Ha húsz százalékkal számolunk, akkor a végösszeg 50 milliárd. Ez OK. De hova a fenébe tegyük a hidat?

– Ez nem gond. Valahol, bárhol – meg tudunk oldani mindent – felragasztjuk a híd tetejét a fellegekbe, jó erősen, hogy ne essen le átmenetileg se, és ha megtaláltuk

a legmagasabb pontot, ahonnan a kilátás is jó Őszödre, akkor ráragasztjuk alulról a lábait, egészen annyira, hogy leérjen a földre. Könnyű lesz meggyőzni a közvéleményt, hogy kellenek ezek a jó hosszú lábak, mert különben előbb-utóbb leesne az egész. El fogják fogadni, s különben is, ott van az a szórvány 1 milliárd, vagyis rendben lesz a sajtó. S ha meggyőztük a közt, akkora lehet a híd, amekkora a felhőktől a földig a leghosszabb a távolság.

– Zseni vagy, Strapás! De legyen jó a kilátás, mert Feri megharaxik.

– Feri? Ők soha nem fognak megharagudni. Ők a mi legjobb partnereink, még soha nem csalódtunk bennük, amit megígértek a választások előtt, azt mindig be is tartották, Hornfoki és Kovátsch, Megyes és Drasko-viszi, Gyurcsáni és Lendvavári – egyre megy. Megy velük.

– A híd kevés, hogy jön ki ebből a stex?

– Nyugi. Kell egy sor más indokolt híd is, a lehajtóknál.

– Kevés, kiszámoltam. Nem jön ki a lóvém, és akkor...

– Kijön. Kész tervvel jöttünk hozzád. Tudjuk, hogy választás lesz, kell a pénz mindenképpen. Zseninek nevezted az előbb, hát akkor ezt kapd ki és be.

– Ne csigázz!

– Épp erről van szó. A csigákról. Meg a békákról, a bogarokról. Híd kell nekik is. Nem rekeszthetjük ki őket az egyik, vagy a másik oldalra. Ti szabadok vagytok és demokraták, meg kell ezt adni az állatoknak is. Hogy fest az, ha a csúszómászók és a szegény, félnék tekintetű, az oroszlanokkal szemben eleve hátrányos helyzetben szenvedő nyulak, őzek csak az autópálya egyik vagy másik oldalán élhetnek? Az emberi jogi bizottság a ti kezetekben van, szavaztassátok meg a harcot az állati méltánytalanság ellen.

– Hogy jön ki a kis vacak fahidakból néhány milliárd, Strapásom?

– Milyen vacakról beszélsz? Te, aki képes vagy egymagad dübörögni egy egész gazdaság helyett, te mondasz ilyeneket? Nagy, széles, esetleg többsávú hidak kellenek az állatoknak is, sűrűn egymás után. Milyen alapon diszkriminálsz őket az emberi hidakhoz képest? Ugyanolyan kell nekik is. Minimum két sávon, de ha kell, leálló és duplázott sávok is kellenek nekik, nehogy egymásnak ütközzenek, vagy átadják egymásnak a H1N1 vírust...

– ... az csak később jön...

– ... de fel kell készülni rá jó előre. Szóval: hidak korlátlan mennyiségben az állatoknak. Kapisgálsz már?

– Aha, aha, aha. Aha. Ahha. S mivel tartozok én neked ezért a megváltó tanácsért?

– Semmivel. Megépítjük és kész. Ti előre megkapjátok a tiéteket, mi gondoskodunk a mienkről, és fertig.

Bonaparte behívatta magához a minisztérium régi gárdáját (Grande Armée), ők már előre értettek mindent. Annyit mondott nekik – minek beleszólni a szakemberek munkájába –, hogy tervezzenek és az autópályacéggel terveztessenek egy Balatonmenti pályaszakaszt, sok híddal, egyet ragasszanak fel a felhők sarkába, a nagy Pannónia összes állata vidáman futkározhasson rajta keresztül-kasul, a lényeg, hogy kerüljön 50 milliárd forintba. Mondott még nekik valamit valami szórvány 1 milliárdról (a sajtó részét megemlíteni feledékenyen kihagyta), de ők azt már úgymondták előre, még a jó öreg előd, a csillagos István jóvoltából.

– Tényleg, miért nem a csillagokba ragasztjuk föl a hidat? – egy másodpercre vilányozta csak fel a gondolat, melyet gyorsan el is hessegetett, mert magyar ember, ha egyszer megállapodik, ne változtasson. Erre szolgál a férfias kézfogás és az adott szó becsülete!

– És Pannóniában a puma nagyon magyar ember, elég tehát a felhő – mondta neki Strapás, a mérték- és erszénytartó.

Szécsényi-híd épült az új Magyarországon. Puma János tiszteletére és szeretetével. Nevét fényezé örök homály.

2010. január 1. B.U.K.J.É.K.

Minden magyarok miniszterelnöke – akarok lenni vagy nem lenni

Dráma egy (1) felvonásban, mely tragédiába torkollik.

A helyszín: kötelez. Szilágyi Erzsébet utcájában zajlanak a történelmi események, ez is Mátyás királyt idézi.

Szereplők: a „Magyar Demokrata Fórum 2010” nevű szervezet teljes taglétszáma, azaz:

Megbokrosodott Lajos
Góliát Ibolya
Töknyi Károly
Csapodár Miklós

- Tizenötmillió magyar tekint ma ránk! – kiáltja a tiszteletes két pej csikájának jókedvű abrakolója, Megbokrosodott Lajos (MB).
- Közben fogytak egy kicsit – óvatoskodik Csapodár Miklós (CM), aki mindig mindenben pontos, és így kívülállóként különösen képes elemezni a magyarság fogyását.
- Mi is – emlékezteti hallgatóit a két évtizedes folyamatosság második felének újabb jókedvű abrakolója, Töknyi Károly (TK)
- Tizennégy millió nem elég? – szerénykedik szemérmes Erzsók, alias Góliát Ibolya GI).
- Mi négyen vagyunk, végül is elég. (Itt mindeddig ismeretlen, nehezen azonosítható hang szólalt meg a távoli sötétből, mintegy tanácsadói minőségben továbbra is rejtjeles üzenettartalmakkal, egyesek szerint Tolnai Zoltán, a kapitális (SZ).
- Illetve ti négyen vagytok.
- Kezdjük – véli MB.
- Miért éppen most? – kajánkodik GI, tudja, hogy kaján és szemérmes is, tud ő mindent, tudja, hogy ez a kérdés úgy is feltehető, hogy „miért ne most?”

(hátán és mellén a táblával átvonul a színen Bárczás Gergely, a táblán a felirat: Venceremos)

– Mit kezdjünk? – tudakolja TK. És közben azon töri a fejét, hogy miért szerepel ő ebben a drámában álnéven, amikor pedig van becsületes neve.

(– Mert beperelnéd az író – veti közbe a forgatókönyvíró, aki egyben az MDF 2010 jegyzőkönyvvezetője és táblahordozója is. Az író ezúton köszöni meg találó választát.)

– A programnak a megalkotását, abban a formájában, ahogyan még soha nem alkotta meg senki, senki, értitek, nemhogy a tizenakárhány millió magyar – ez CM hangja, nem vitás, józan, mértéktartó, hagyományörző.

– Van már nekünk programunk, megírtam számtalanszor, először 1986-ban, majd 1995-ben, majd tucatnyi országnak ebben az évtizedben, és az Élet és Irodalomban is két éve.

(– Itt most nem kell odaírni, hogy ki mondta, tudjuk – veti közbe az igazságot keresve és megtalálva Bárczás, ezúttal a jegyzőkönyves, aki e szerep kedvéért egy percre letette a táblát arra a néhány percre, míg ráírja az új szöveget a tőkés SZ.)

– De azért csak mondjuk ki!, ne szerénykedjünk, egy miniszterelnök nem lehet önmegtartóztató, mert az félreértik és alkalmatlanságnak titulálják – szólal meg éles hangon Megbokrosodott. – Mondjátok ki nyugodtan, hogy én vagyok én abban a kontextusban.

– Az állam te vagy, Lajoskám – mondja most felvidultan TK, az új nevű. (Valójában HK.)

– Én nem vagyok a te állad, Karesz. Én az én állam vagyok. He-he-he. De azért biztosítalak, te is beférsz az én államba, bocs, államomba. Te leszel a vén zászlótartó. Egy a tábor, kettő a zászló. Kettő? Akkor viszont Bárczás is kell zászlótartónak.

– Nem lehet, most viszem a táblát.

(hátán és mellén a táblával átvonul a színen Bárczás, a táblán a felirat: Orbán zsarnok)

– Hogy jön ide Orbán? – kérdi Csapodár. – Piha. A mi termeinkbe, a mi szabad, tiszta levegőnkbe ide be ne engedjétek, még a szellemét se. Aki szellemet vet, vihart arat.

– Visszatérhetnénk a miniszterelnök úr programjára, ami kezdetektől, tehát a 80-as évektől az MDF programja. Hogy is mondta, miniszterelnök úr, 1986? Már akkor is volt MDF! – ébred fel álmai mélyéről kérdésnek is beillő állítása erejéig Góliát Ibolya.

– Igen, Lakitelek belőlem élt. Az a fránya kis Lezsák még most is belőlem él, elég jól. – Ez BL öblös hangja volt, és a benne lappangó öböl – annak bűgő látysága – teljesen megnyugtatta Góliátot, aki alámerült ismét.

– A program készen van tehát minden elemében? – kérdezi Gémisi György.

– Gémisi már régen nincs is köztünk! – vágják közbe egyszerre az ősiek, Bárczás, Töknyi, Megbokrosodott.

– Akkor nem Gémisi kérdezte! – fejt meg a rejtélyt Csapodár. És a jelenlevők soha, soha többé nem fognak választ adni arra a kérdésre, hogy „akkor tehát minden elemében készen van a program?” Outsider kérdésekre nem válaszolnak. Gémisi csalódottan távozik, közben még vet egy pillantást a

(hátán és mellén a táblával átvonul a színen Bárczás, a táblán a felirat: Gémisi távozik)

táblára, és közli, kissé epésen, kissé felháborodottan, hogy én már egy fél évtizede távoztam, senkiháziak, ne éljeteztek vissza a nevemmel.

– Ő volt az utolsó mohikán – mondhatná most valaki közülük, de nem szólal meg senki. Senki nem tudja, hogy ki itt most köztük, a megmaradottak között a legutolsóbb. Ezen nem török a buksijukat. Pedig ebben a tőkés Tolnai (SZ) tudott volna nekik segíteni, ha akart volna, de helyette inkább megtették kompániafőnöknek, nehogy járjon a szája a legutolsóbbakról.

– Kezdem elveszíteni a türelmemet, tisztelt vezetőség és tagság egyben – mordul fel Csepű Palkó helyett a tiszteletes két pej csikaja. Nem is mordul, egyenesen nyerít. Megbokrosodott lesz az, akárki meglátja! – Kezdem elveszíteni. Hogyan leszek én így miniszterelnök?

– Miért? Mi a baj? Lajoska!

– Tele vagyok programokkal, és ti mindig csak tejben-vajban fürösztsérről beszéltek – süvölti Lajoska.

– Szó se volt most erről, Lajoska – ébred fel Góliát.

– Szó se volt most erről, Lajoska – motyogja bátortalanul Góliát méretbeli ellentéte, Töknyi.

– Jó, elhiszem – békül meg velük Megbokrosodott. – Csak úgy mondtam ezt a tejet-vajat. – De valamiről csak beszéltek néha?

– Nem, nem. Nem. Nem, és nem. Nálunk a tettek beszélnek – nyugtatja meg Lajuskát Csapodár. – Ez a történelmi MDF legfőbb vonása, most, hogy mi lettünk a történelmi MDF. De egyetértek veled, miniszterelnök úr, hogy a tej és a vaj nagyon kell.

- Én nem azt mondtam, hogy nagyon kell, hanem azt, hogy nem lehet.
- Nem is. Kell, de nem lehet, íme a szintézis kettőnk között. Szinergia. Így mondják. Ettől vagyunk mi olyan erősek!
- Mi vagyunk ismét a nyugodt erő! – veti közbe a székek alól előmászva Góliát Ibolya.

(leintik Bárczást, mert át akar vonulni a színen a hátán és mellén a táblával, amire tévedésből azt írták fel, hogy Góliát horkol)

- A nyugodt nyerő, nemde?! De igen. S és de ez a lényeg, a távlat. Ny. Ny. N. Nagybetűvel. Nyugodt Nyerő Négyes.
- (– Ez lesz a fő szlogenünk – suttogja a háttérből Tolnai tőkés (SZ). Szabadalmaztatom. Nehogy elloppja Kínában a négyek bandája. Képesek rá, az Orbán még őket is ránk uszítaná.)
- Nem gond. Orbánt megoldja debreceni.
- A Kósa?
- Nem. A Jóska.
- Ja, akkor ez rendben.
- Persze. Van nekünk kormányprogramunk. S lesz hozzá sava, borsó, apraja, nagyja, kicsi és óriás...
- mi van megint velem? – horkan fel Góliát, a szemérmes Erzsók...
- ... aludj nyugodtan, minden rendben.
- Most jöhet a Venceremos tábla! Egy mindenkit ért, mindenki egyet ért – összegzi egy másik négyestől, a kiegészített három testőrtől BL, a Világbank legnagyobb programírója, az MSZMP, az MSZP, az SZDSZ, az MDF, az MSZP-MDF-SZDSZ folyamatoságának lánglelkű nyilatkozattevője. – Mert velem mindenki egyet ért, és én is értek mindenkit, az egész magasságos népemet, betevő falatomat, megváltó váltópolitikámat.
- Egész bokros lettem a mámorító érzéstől, hogy ti mindannyian velem vagytok.
- Mi itt nem számítunk, Lajoska. Nem, nem. Nem számítunk semmire. A bársonyszékek, tudod, amit ígértél nekünk. Azt számolgatjuk csak. Lesz elég?
- Most csináltattam néhányat. Otthon vannak nálunk, bármikor jöhetnek hozzánk. Nem bársonyszék, de árnyék-. Gyurcsánit hozzátok feltétlenül, ő lassanként nagyon ért majd a székeléshez. Most gyakorolja, hogyan kell. Majd csak mond valami használhatót nekünk is. – Lajoska mélyet sóhajt. – Ő a mi mesterünk, mentorunk. Ő is felajánlotta nekem a miniszterelnöki széket, ajánljunk fel mi is neki egy hűvös árnyékszék.
- Priccs már van kilátásban, igencsak hűvös, azt mondta, arra készül. – Csapodár nem is akarta véka alá rejteni, hogy most is jól értesültnek számít. – Zárszóhoz értünk. Záró jelenethez.

- Ezt hogy érted?
- Most mondtátok, hogy Gyurcsánival egyet akarunk, egy a sorsunk, hívjuk meg, stb. Így értem. Lélekben ő is huszonnégymillió magyar miniszterelnöke volt.
- Azok románok voltak. (SZ szólalt meg, ezt ő tényleg pontosabban ismeri, akkor még független volt.)
- Viszont ők nem fogynak, hanem nőnek.
- Hát ha már tényleg, akkor átvehetjük őket is kormányoztattatni. A miniszterelnök úr már kihúzta a csávából az ukránokat, a románokat se nehezebb. – HK e bölcsesége miatt a fejét nyújtotta egy kis simogatásra, nem is kellett csalatkoznia.
- Fejezzük be. Minden világos, készen van, rengeteg szövetséges jelentkezik nálunk, alig győzzük nyilvántartani őket, nem duzzadhatunk túl nagyra. Ha még tovább folytatjuk ezt a programalkotást, a végén mellénk áll minden konzervatív, nemzeti, vallásos, ősi erejű ember, mit kezdünk a 99.8 százalékos győzelemmel?
- Befejeztük. Ébresszések fel Góliátot is, nehogy lemaradjon valamiről – s Megbokrosodott most lassú, előkelő mozdulattal nyújtotta kezét a pirosposztag arcúvá változott Hófehérke felé, aki némán, mint egy nagyasszony, számolni kezdett, s határozottan azt mondta:
- A héthez hiányzik még két vagy három törpe. Ha a tőkést Tolnából nem számoljuk.

(hátán a táblával átvonul a színen Bárczás, Tolnai, Töknyi, Csapodár, Góliát és Megbokrosodott, de mert össze-vissza mászkálnak a színen, nem tudják megszámolni együttesen sem, hogy hány törpe kell még a héthez.)

Kellene folytatni valahogy’, de járkálás, ide-oda mászkálás miatt nem tudjuk. Így lett a drámából torzó-tragédia. Szó bennszakad, hang fennakad...

EPILÓGUS

ÜZENET A VILÁGBÓL

Három hét kilenc napja

Haiti, 2010. január 22-én

(Magyarország, 2010. január 22. Kölcsей-örökségünk, a Himnusz súlya alatt görnyedezik a magyar társadalom, a rongyokból aznap ünneplő ruhába öltöztetett kultúra. Most alkalmatlan arra, hogy méltó örökösnek tekinthesse magát.

Magyarország, 2010. január 22. A köztársasági elnök kihirdette, hogy áprilisban mikor lesz a parlamenti választás. Ha Magyarország meg tud újulni, szembe kell néznie azzal, hogy milyen szörnyű hibákat követett el az elmúlt évtizedekben. Mindenesetre brutális hadviselés kezdődik, martalócok marakodnak majd azért, hogy ha meg is kell bukniuk, ne kelljen eltűnniük... valami mély feledésben, megvetésben, netán tömlöcökben, mindig visszavágni akaró zsigeri viselkedésük megborzongatja azokat, akik 2002 óta elszenvedik a haza ellen elkövetett felszámolási eljárást.)

Haiti, nézzünk át az óceán túlsó partjára. Erőt meríthetünk, mi, kétségbeesők, kishitűek, gyávák és megalkuvók, mi, magyarországi magyarok.

Január 22-re virradóra egy 18 centiméter átmérőjű sötét lyukból kimentettek egy háromhetes csecsemőt, aki kilenc napja rekedt a romok alatt, egymaga.

Amikor kimentették, és kiderült, hogy még él, számomra megszületett az új Isten, aki maga az Ember. Ember az embertelenségben, jól figyeljeteK, magyarok. A világ egyik legszegényebb országában járunk mindjárt, most tényleg a legszerencsétlenebb sorsok szigetén, több százezer halott, több millió hajléktalan, a romok alól a kilenc nap alatt talán száz embert ha sikerült kimenteni.

Egy ember kilenc napja, egy viszonylag kicsi emberé, akinek a súlya mindössze 4 kilogramm, magassága 60 centiméter, színe fekete. Néger.

Élethajnal végiggondolja a kilenc napját, és a mikrofonomba elmeséli, hogyan látja az életet.

– Nem tudok hangosan beszélni, most éppen sírni sincs erőm, bocsássátok meg, emberek. Először is látni szeretném az anyámat, szegény azt hitte, amikor ki tudott menekülni, hogy én meghaltam. Szeretném neki elmondani, hogy soha nem hagynám magányosan élni, és tudom, milyen nagyon sírt értem. Anyácskám, ne sírj, nem

tudtam azonnal utánad jönni, bár szerettem volna, mert tudtam, hogy nagyon rossz lesz neked nélkülem. Nem tudtam jönni, mert iszonyú, hatalmas kötőmeg nehezedett rám. De most már itt vagyok, kint, és téged keres a szemem. Hol vagy, drága anyácskám, drága fekete anyám, drága afrikai anyám, az emberiség ős anyukája a bölcsőből, a tízezer, százezer évvel ezelőtti Afrikából? Hányféle istene volt azóta az embernek? Nekem te vagy az Istenem, szoríts gyorsan magadhoz. Elmesélem...

1. Az első nap: te ott álltál a konyhában, fejted nekem a tejet a cicidből, mert én lusta vagyok rendesen magamba szívni. Szenvedtél, nem sok tej jött neked sem. És akkor – szólni sem tudtam a meglepetéstől,ilyent még tényleg nem láttam – robaj, dübörgés, recsegés, megremegett a Föld és még az Ég is zuhanni látszott, te elestél, lezuhantál a földre, másztál önkívületi állapotban. Mintha felém jöttél volna, de leszakadt a szemöldökfa és vele az egész padlás, és csak annyi idő maradt, hogy feltápáskodj és kirohanj. Dőlt a ház, összeomlott minden, hiába jöttél volna felém, engem már nem találtál volna sehol, eltűntem a föld, a romok, a törmelék alá. Annyira meglepett, hogy szólni sem tudtam. Eltelt vagy két óra így, az órákhoz értek, mert mindig adsz tejet vagy legalább cicit kétóránként, vártam még egy kicsit, és aztán bömbölni kezdtem, hátha meghallod. Nem haragszom, hogy nem jöttél, ma már tudom, mi történt, hogy vége lett mindennek, a pokol megérkezett a Földre, összeomlott a teremtés is, nem csak a teremtménye. Éhes lettem, bömböltem, és végül megértettem, hogy nem jöttél. Aludtam egy kicsit. Aznap még többször lettem éhes, nem tudtam már, hogy éjszaka van-e vagy nappal, szopogattam az ujjacskámat és rád gondoltam. Te vagy nekem mindenem, anyácskám, és akkor kezdted még inkább a mindenem lenni. Jobban szeretjük azt, ami nincs, amit nem tudunk elérni, ami nem lehet a mienk. Bocsásd meg kérlek, hogy annyit sírtam életem 12 napján, amelyet együtt töltöttünk. Ha tudtam volna, hogy elveszítelek, mindig kacagtam volna.

2. A második nap: sötét volt éjjel-nappal. Azért tudom, hogy ez már a második nap, mert kopogott a szemem az éhségtől, kilyukadt a gyomrom, hánytam a hiánytól és a fájdalomtól. Olvastam valahol korábban, hogy a második napja tartó teljes szomjúhozás ezzel jár. És történt még valami. Nem vagyok pesszimista alkat, mi Haitin nem lehetünk pesszimisták, mi négerék sehol a világon nem lehetünk azok, mert akkor azonnal meg is halhatnánk, fel is adhatnánk az egész életünket, minek úgy élni, ahogyan nekünk jár az élet Haitin! Nem lehetek tehát búskomor, nálam kizárt a depresszió, nekem akarni kell élni, de akkor ott egy percre pesszimista lettem. Rájöttem, hogy vége. Kihányom magamból ezt a szűk, irigy, tizenkét napra szabott fekete életet, és meghalok. Még csak kezet sem szoríthatok veled, puszi pedig... hát hogyan?! Az történt tehát, hogy magamban feladtam. És ez valahogyan nem bántott, minek élni tizennyolc centiméteres lyukban, a cicid nélkül, a tejed, a szavad nélkül. Feladtam, elnézést kérek. Búcsúzom, végrendeletre semmi okom, nincs miről. Neked szántam egész életemet, s ha majd egyszer kezedbe veszed pici testemet, tudd, hogy azért élsz, mert én ott vagyok ismét a mélyedben, megszültél ugyan, de ott maradtam benned. Én vagyok a te örök láthatatlan erőd. Majdnem úgy volt, a szüléskor úgy

nézett ki, hogy majdnem úgy lesz, hogy a te erőd száll át rám, belém, s most íme, megfordulnak a dolgok: a kimúló lehetetlemmel száll a lelkem feléd, isten áldjon meg, drága anyám.

3. Harmadik nap: meghaltam. Most a paradicsomban, illetve a mennyekben vagyok. Csuda szép itt. Teljes a csend. Nem vagyok éhes. Nem vagyok szomjas. Nem fáj semmim. Mint a legszebb lelkek a mennyekben, lebegek én is ebben a csodálatos szép űrben. Nem tudtam, milyen fentről a Föld, most látom. Fehér minden, és nagyon csendes, a saját szívem dobogását is alig hallom. Persze, a halott szív nem is dobog! De az enyémmel lehet valami, mert az enyém... hallom... dobog. Ez most akkor kinek a szíve? A tied, anyácskám? Az nem lehet, már elbúcsúztunk, én már nem élek, hogyan is élhetnék három napja levegő, tej nélkül, anyai szó és kéz és simogatás nélkül?! Aki elbúcsúzik, az búcsúzzon el becsületesen, ne sandítson a szívére, hogy hátha dobog... Valahogy hosszú ez így, alig bírom ki halva. Élni kellene inkább, de hogyan? Hogyan? Hogyan?

4. Negyedik nap: az előbb nagyon görcsölt a gyomrom. Erre ébredtem fel a halálomból. Iszonyú fájdalom, ismét hánytam, de már nem volt mit, csak por és levegő szakadt ki a torkomból. Nem hallja valaki, hogy hányok? Tehát hogy van itt valaki? Hányszor kell még kihánynom magamból a halálatomat, hogy végre észrevegyék: van itt valaki. Kérem, kérem szépen, itt vagyok, feltámadtam! Élek! Anya!

5. Ötödik nap: bocsánat, nem bírtam tovább. Én még élni akartam, de nem ment. Nincs ember a világon, aki kibírná négy napig szomjan, minden folyadék nélkül, s most már az éhséget se nagyon tudná kibírni senki. De a szomjúság, az tényleg! Azt nem lehet! Én sem bírtam. Összehúztam magamat olyan kicsire, mint egy pici macska, mint egy kis gombolyag, hogy hátha jobban bírom a fájdalmakat, olyan pici és görnyedt lettem már, mint anyácskám méhében, csak hát persze a méhecske nélkül. – Anya, te élsz? Legalább te! Hogy elmondd majd az embereknek, hogy volt egy picid, aki meghazudtolta az emberiség tűrőképességéről szóló legendákat, és élt az ötödik nap elejéig, csak a végén halt meg. Istenem, megyek hozzád.

6. Hatodik nap: nem jó a halottaknak. Kihülten, elgémberedetten, nullára állított életfunkciókkal, mozdulatlanul, fehérre váltó feketék. Én úgy akartam élni! Anyámban nevettem kilenc boldog hónapon keresztül, gyakoroltam már ott bent is a nyelvét, hogy rögtön szót értsünk, ha megszületek, készültem mindenből, és boldogok is voltunk tizenkét teljes napon keresztül. Milyen pokoli erők szakítottak el tőle? Miért éppen nekem kell minden nap újra meghalnom? Miért ennyiszer? Miért nem hagy az élet meghalni. Mert az is lehet, hogy nem vagyok halott, lehet, hogy élek... már nem hallok semmit, már nem látok semmit, de valami... valami... valami újra és újra megdobban bennem. Az anyám szíve dobog bennem. Ez nagyon furcsa. Én már régen meghaltam, s az ő szíve itt belül nem hagy békén nyugodni. Feladjam végleg? Hát persze. Mi értelme? Hogyan kell meghalni, ha mégsem megy? Milyen az ön-

gyilkosság? Jó lenne végre békében elmenni. Ennyi nap után engem az Isten vár! Én vagyok az ő igazolása, csodája. A pokolban az Isten. Élhet élő gyerek, doboghat élő szív a mennyekben? Jó lenne, ha valaki válaszolna... Anyám!

7. Hetedik nap: Most már nem adom fel, soha. Ha eddig kibírtam, örökké élek. Lehet, hogy soha nem látok többé senkit, hogy itt maradok ebben a lyukban ítéletnapig, lehet, hogy nem is él már ember a Földön, hogy kipusztult minden, de én élek. Aki nem hal meg hét nap alatt, az nem hal meg soha. Az arra született, hogy szolgálja az Ember és az Isten örök dicsőségét. Miért kellene nekem víz, tej? Miért akarnék enni, ha nincs mit? Hol van az megírva, hogy csak a napfényen lehet élni? Levegő, csak levegő kell. És az van, annyi, amennyit csak akarok! Soha nem halok meg, kibírom az életet és a halált, váltogathatják egymást minden áldott nap, lehet nappal és éjjel, nekem egyre megy. Én Ember vagyok. És az Isten tudja ezt! Ő sincs ember nélkül. S mert megmaradok örökké, hát figyel rám, ő én vagyok, és én örökké hálás leszek neki. Teremttem őt, s ő teremt engem. Így élünk-halunk ebben a lyukban minden másodpercben. Nincs annyi ördög, aki ezen változtatni tudna. Miért nem pusztított el a sátán az első, a második napon, amikor még tehette volna?! Késő, öreg! Én, a pici, fekete, csupaszcseggű, lyukas hasú, szemfényét veszített, kiszáradt, rég elfelejtett kis néger csávó belenevetek a torz képedbe. EMBEREDRE találtál, sátán...

8. Nyolcadik nap: ... mit gondolsz, miért voltunk mi feketék az emberiség bölcsője évezredekken keresztül, miért formáltuk mi az embert a forró afrikai Nap alatt? Mít gondolsz, miért bírtunk ki annyi szenvedést, amikor a fehér hóhérok láncra fűztek bennünket több száz éven keresztül, szíjat hasítottak a hátunkból? Mít gondolsz, tényleg próbára tehetsz te engem a vacak nyolc napoddal? Nem olvastál a mi történetünkről? Minket nem lehet legyőzni! A vakond megdőglött, a patkány elmenekült, a por betemette az orromat, a szám sebes, nem tudom, hogy hallok-e még emberi szót, hang sem jön ki a torkomon, nincs már sírás, nem lesz könny, de azt tudom, te állat, te ördög, hogy én... itt... már... soha, de soha... nem fogok meghalni. Én néger vagyok, fekete, fuck you!

9. Kilencedik nap: Az ördög feladta. Vinnogyva húzta vissza szörnyű, szőrös pofáját a lyuk, a pici nyílás elől. Megalázva osont más vidékek felé. A pici lyukba fény szűrődött, és egy alig látható, a kiscicáknál éppen csak nagyobb néger kisgyerek félre fordította a fejét, lassan, nehogy a földi fényt összekeverje a mennyei fehérrel, amelyet annyiszor látott az elmúlt napokban, szép lassan meggyőződött róla, hogy tényleg nem adta fel, elnevette magát, hogy szinte remegett a pocakja a kacagástól, nagyra nyitotta a száját, és torkaszakadtából kikiáltott:

– Anya, anyácska! Megijedtél? Na, kérlek, ne sírj, hogy ilyen sokáig elcsatangoltam. Csak vicceltem, drága anyám. Hé, emberek, itt az anyám? Míg ide nem hozzátok, ne is reménykedjeteK, hogy bejöhetek hozzám. Itt az anyám?

Gubcsi Lajos: A Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumok

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten

<http://mek.oszk.hu/07700/07793/> (A web-en 2011-től)

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT – Leveleim Orbán Viktornak 2009-ben

<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG – Leveleim Orbán Viktornak 2004-2009

<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben

<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)

<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe

<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István

<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...

<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről III. – Délvidék

<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből (2008-ban)

<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény

<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.

<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről I. – Felvidék

<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

- Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről II. – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>
- Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>
- Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>
- Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtettél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>
- Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>
- Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>
- Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>
- Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>
- Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>
- Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>
- Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>
- Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>
- Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>
- Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>